

ŠPECIALISTKA

STEPHENIE
MEYEROVÁ

THRILLER

ŠPECIALISTKA

Vyšlo tiež v tlačenej verzii.

EGMONT

Objednať môžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.sk

Stephenie Meyerová
Špecialistka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ŠPECIALISTKA

Od autorky:

Twilight sága: Súmrak

Twilight sága: Nov

Twilight sága: Zatmenie

Twilight sága: Úsvit

Hostiteľ

Krátky druhý život Bree Tannerovej

Twilight sága špeciálna edícia: Život a smrť

ŠPECIALISTKA

STEPHENIE MEYEROVÁ

Postavy a udalosti v tejto knihe sú vymyslené. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, je čisto náhodná a autorka ju nezamýšľala.

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer

Skenovanie, ukladanie a distribúcia tejto knihy bez predošlého súhlasu sa považuje za krádež autorkinho duševného vlastníctva. V prípade požiadavky na použitie materiálu z tejto knihy (iného ako na účely recenzie) sa, prosím, obráťte na adresu permissions@hbgusa.com. Ďakujeme vám, že podporujete autorské práva.

Original title: The Chemist

Copyright © 2016 by Stephenie Meyer

All rights reserved

Vydalo nakladateľstvo EGMONT v Prahe roku 2017 v spoločnosti Albatros Media, a. s.,
so sídlom Na Pankráci 30, 140 00 Praha 4

Číslo publikácie 31744

Preložila Veronika Baluchová

Zodpovedná redaktorka Darina Sládečková

Technická redaktorka Alena Mrázová

Sadzba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverziu urobil Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

E-book konverzia © Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.

ISBN tlačenej verzie 978-80-252-4151-6

ISBN e-knihy 978-80-252-4208-7

TS 14. Prvé vydanie

www.albatrosmedia.sk

www.egmont.cz

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

*Táto kniha je venovaná
Jasonovi Bournovi a Aaronovi Crossovi*

*(a takisto Asyi Muchnickovej a Meghan Hibbettovej,
ktoré mi s radosťou pomáhali a podporovali moje zanietenie).*

KAPITOLA I

Každodenné procedúry sa stali rutinou pre ženu, ktorá si momentálne hovorila Chris Taylor. Zobudila sa oveľa skôr, ako by chcela, odmontovala a odložila svoje zvyčajné nočné preventívne opatrenia. Bola to vážne otrava, všetko večer nainštalovať, aby to hneď ráno zase všetko musela odmontovať, ale nestálo jej za to, aby pre pohodlnosť prišla o život.

Po tejto dennodennej povinnosti si Chris sadla do svojho tuctového sedanu, ktorý už mal pekných pár rokov, ale nemal žiadne veľké poškodenia, ktoré by vzbudzovali pozornosť, a jazdila dlhé hodiny. Prešla cez tri väčšie hranice a nespočetné malé čiary na mape, a dokonca aj keď sa dostala približne do správnej vzdialenosti, zavrhla myšlienku zastaviť sa vo viacerých mestách, cez ktoré prešla. Jedno bolo príliš malé, druhé malo len dve cesty – dnu a von, tretie vyzeralo, že doň zavíta len málo návštevníkov, takže by pre ňu bolo nemožné nevytrčať z davu napriek všetkej obyčajnosti, ktorou sa kamuflovala. Poznamenala si zopár miest, na ktoré by sa možno vrátila inokedy – obchod so zväračskými potrebami, obchod s armádnymi zvyškami a farmársky trh. Je sezóna broskýň, mala by sa nimi zásobiť.

Až neskoro popoludní dorazila na rušné miesto, kde nikdy predtým nebola. Dokonca aj v miestnej knižnici vládol čulý ruch.

Rada chodila do knižnice, ak na to mala príležitosť. Keďže sa tam nemuselo platiť členské, ťažšie sa to dalo vystopovať.

Zaparkovala na západnej strane budovy mimo záberu bezpečnostnej kamery umiestnenej nad vstupom. Všetky počítače vnútri boli obsadené

a viacerí záujemcovia postávali naokolo a čakali, kým sa niektorý uvoľní, takže sa trochu porozhliadala, prezrela si oddelenie so životopismi, či tam nenájde niečo k veci. Zistila, že všetko použiteľné už prečítala. Tak sa teda rozhliadla po novinke od svojho obľúbeného autora špionážnych románov, bývalého príslušníka amerických námorných síl, a potom si zobrala ešte zopár titulov odvedľa. Keď si šla nájsť dobré miesto, kde by mohla čakať, pocítila záchvev výčitiek. Bolo to také úbohé, kradnúť z knižnice. Ale vybaviť si tu členský preukaz neprichádzalo do úvahy z mnohých dôvodov a existovala aspoň malá nádej, že niečo, čo si prečíta v tých knihách, jej dodá aspoň o kúsok väčší pocit bezpečia. Bezpečnosť vždy utíšila svedomie.

Niežeby si nebola vedomá toho, že na deväťdesiatdeväť percent je to zbytočné – bolo mimoriadne nepravdepodobné, že akékoľvek fiktívne dieľo by pre ňu mohlo mať reálne využitie, ale informáciami založenými na dostupných faktoch sa už dávno prehrýzla. Z nedostatku dobrých zdrojov sa dala na skúmanie tých najhorších. Panikárila z toho oveľa viac ako zvyčajne, keď nemala čo študovať. A pri poslednom pokuse naozaj našla niečo, čo sa jej zdalo praktické. Už to začala začleňovať do svojej dennej rutiny.

Usadila sa do vyblednutého kresla v zastrčenom rohu, odkiaľ mala dobrý výhľad na boxy s počítačmi, a predstierala, že číta jednu knihu z kôpky pred sebou. Podľa spôsobu rozmiestnenia osobných vecí na stoloch viacerých používateľov počítačov – jeden si dokonca vyzul topánky – vedela, že tam zostanú ešte hodnú chvíľu. Najslubnejšie to vyzeralo s tinedžerkou s hĺbou kníh a utrápeným výrazom na tvári. Zdalo sa, že to dievča si neobzerá, čo je nové na sociálnych sieťach – naozaj si zapisovala názvy a autorov kníh, ktoré našla vo vyhľadávači. Chris čakala s hlavou sklonenou nad knihou, ktorú si oprela o ohyb ľavej ruky. Žiletkou ukrytou v pravej ruke úhľadne odrezala magnetický snímač pripevnený na chrbát knihy a ukryla ho do štrbiny medzi vankúšom a operadlom kresla. S predstieraným nezaujmom prešla k ďalším knihám z kôpky.

Chris bola hotová, knihy zbavené snímačov už mala uložené v batohu, keď tínedžerka odišla hľadať ďalšie zdroje. Bez toho, aby vyskočila z kresla na rovné nohy či vyzerala, že má naponáhlo, sedela Chris na stoličke skôr, než si hociktorý z nádejných adeptov vôbec uvedomil šancu, ktorá už bola minulosťou.

Skontrolovať e-maily jej zvyčajne trvalo asi tri minúty.

Potom bude mať ďalšie štyri hodiny – ak nebude jazdiť príliš veľkými okľukami – na cestu späť do svojho dočasného domova. Potom ju opäť čaká inštalácia preventívnych opatrení, kým sa konečne dostane do postele. E-mailový deň bol vždy veľmi dlhý.

Hoci neexistovalo žiadne spojenie medzi jej súčasným životom a týmto e-mailovým kontom – žiadna opakovaná IP adresa, žiadne miesta ani mená, hneď ako si prečítala emaily a, ak si to okolnosti vyžadovali, odpovedala na ne, bola na odchode z mesta a prešla čo najväčšiu možnú vzdialenosť, ktorá ju delila od danej lokality. Pre každý prípad.

Pre každý prípad sa pre Chris stalo neúmyselnou mantrou. Viedla život v neustálej pohotovosti, ale, ako si často pripomínala, bez toho by možno nežila žiadny život.

Bolo by pekné, keby nemusela podstupovať tieto riziká, ale peniaze jej nevydržia večne. Väčšinou si našla nejakú podradnú prácu v malom rodinnom podniku, pričom uprednostňovala záznamy písané rukou, ale tento druh džobov jej poskytol peniaze iba na základné veci – jedlo a nájom. Nikdy nie na drahšie veci, ktoré pre svoj život potrebovala, ako napríklad falošné doklady, laboratórne prístroje a rozličné chemické látky, ktoré zhromažďovala. Na internete sa preto zdržiavala málo, iba z času na čas, a robila všetko preto, aby ju táto práca nedostala do pozornosti tých, ktorí ju chceli zbaviť existencie.

Posledné dva e-mailové dni nepriniesli žiadne ovocie, takže sa potešila, keď zbadala novú správu – jej radosť trvala asi dve desatiny sekundy, kým si všimla adresu odosielateľa.

l.carston.463@dpt11a.net

Len tak – jeho reálna e-mailová adresa, ktorá viedla priamo k jej bývalým zamestnávateľom. Striaslo ju, keď vzadu na krku pocítila husiu kožu, a celé telo jej zaplavil adrenalín. Zdalo sa jej, že krv v jej žilách kričí: *Utekaj, utekaj, utekaj!* Ešte stále bola schopná neveriacky žasnúť nad tou trúfaloťou. Vždy podceňovala ich neuveriteľnú ľahkovážnosť.

Ešte tu nemôžu byť, presviedčala samu seba v panike, očami už skenovala knižnicu a hľadala mužov s ramenami príliš širokými na ich tmavé obleky, s vlasmi ostrihanými nakrátko, kohokoľvek mieriaceho k nej. Cez tabuľové sklo videla svoje auto, ktoré *vyzeralo* nedotknuté, ale v podstate ho nestrážila.

Takže ju znova našli. Ale nijako nemohli vedieť, že sa rozhodla skontrolovať si e-maily. Robila to priam s úzkostlivou nepravidelnosťou.

Práve teraz sa rozozvučal alarm v uhladenej sivej kancelárii, alebo možno vo viacerých kanceláriách, alebo možno dokonca s blikajúcimi červenými svetlami. Samozrejme, bude nasledovať prioritný príkaz vystopovať túto IP adresu. Čochvíľa zmobilizujú všetky zložky. No hoci by nasadili aj helikoptéry – a oni tú možnosť mali, zostávalo jej zopár minút. Dosť na to, aby zistila, čo chce Carston.

Predmet znel: *Unavená útekom?* Bastard. Klikla na správu. Nebola dlhá. Politika sa zmenila. Potrebujeme ťa. Pomohlo by neoficiálne ospravedlnenie? Môžeme sa stretnúť? Nepýtal by som sa, ale v stávke sú životy. Veľmi veľa životov.

Vždy mala rada Carstona. Vyzeral oveľa ľudskejšie ako mnoho ďalších tmavých oblekov, ktoré zamestnávalo oddelenie. Niektorí z nich – najmä tí v uniformách – pôsobili vyslovene desivo. Čo bola pravdepodobne neprimeraná myšlienka, ak vezmeme do úvahy odvetvie, v ktorom pracovala.

Takže samozrejme poverili Carstona, aby ju kontaktoval. Vedeli, že bola osamelá a vyľakaná, a poslali za ňou starého priateľa, aby nadobudla mäkký pocit tepla a pohodlia. Stačil by zdravý rozum, a pravdepodobne

by túto lešť preukukla bez pomoci, ale nebolo na škodu, že rovnaká lešť bola použitá v jednom z románov, ktoré ukradla.

Dovolila si jeden hlboký nádych a tridsať sekúnd sústredeného premýšľania. Sústredenie malo byť jej ďalším ťahom – dostať sa z tejto knižnice, z tohto mesta, z tohto štátu čo najskôr – premýšľala, či to bude stačiť. Základná otázka v tejto chvíli znela: Je so svojou súčasnou identitou v bezpečí alebo nastal čas opäť sa presunúť?

Toto jej sústredenie však vykoľajila vtieravá myšlienka na Carstonovu ponuku.

Čo ak...

Čo ak to skutočne bola cesta, ako by sa ich mohla zbaviť? Čo ak sa jej istota, že to bola pasca, zrodila z paranoje a z čítania priveľa špiónskych románov?

Ak to bol dostatočne dôležitý džob, možno jej výmenou zaň darujú život. Nepravdepodobné.

Tak či onak, nemalo zmysel tváriť sa, že Carstonov e-mail sa stratil.

Odpovedala spôsobom, v ktorý podľa nej dúfali, hoci načrtla len základné rysy plánu.

Unavená z mnohých vecí, Carston. Tam, kde sme sa prvýkrát stretli,
o týždeň od dneška, napoludnie. Ak s tebou niekoho uvidím,
zmiznem, bla bla bla, som si istá, že vieš, ako to chodí. Nerob
hlúposti.

V tej istej chvíli bola na nohách a odkráčala dlhými ladnými, ale rýchlymi krokmi, v čom dosiahla napriek svojim krátkym nohám dokonalosť, a vyzeralo to oveľa nenútenejšie, ako to v skutočnosti bolo. V hlave odpočítavala sekundy, keď odhadovala, ako dlho by trvalo helikoptére, kým preletí z Washingtonu D. C. až sem. Samozrejme, mohli by upovedomiť aj miestnych, ale zvyčajne to nie je ich štýl.

Zvyčajne to nie je ich štýl, no aj tak... mala ničím nepodložený, ale stále naliehavejší nepríjemný pocit, že zvyčajný štýl ich možno už začína unavovať. Neprinesol výsledky, ktoré očakávali, a oni neboli trpezliví. Boli zvyknutí dostať, čo chcú, presne vtedy, keď to chcú. A presne tri roky už chcú, aby bola mŕtva.

Tento e-mail bol určite zmenou politiky. Ak to *bola pasca*.

Musela predpokladať, že bola. Tento predpoklad, tento spôsob videnia sveta bol dôvodom, prečo ešte stále dýcha a žije. Ale jedna malá časť jej mozgu už podľahla bláznivej nádeji.

V hre, ktorú hrala, bola malá stávka, o tom vedela. Len jeden život. Len jej život.

A tento život, ktorý si uchovala napriek všetkým zdrvivým vyhlídkam, bol iba jeden, a nič viac: život. To najzákladnejšie zo základného. Jedno srdce, ktoré bije, jedny pľúca, ktoré sa rozťahujú a sťahujú.

Bola nažive, áno, a tvrdo bojovala, aby to tak zostalo, ale počas najtemnejších nocí občas rozmýšľala nad tým, o čo vlastne bojuje. Bola kvalita života, ktorý si zachránila, hodna všetkého tohto úsilia? Nebolo by *príjemné* zavrieť oči a nemusieť ich už nikdy otvoriť? Nebola prázdna čierna ničota prijateľnejšia ako neustály strach a sústavné úsilie?

Iba jedna vec jej bránila v tom, aby odpovedala *áno* a nevyužila jeden z pokojných a bezbolestných koncov, ktoré mala poruke. Bola to jej nesmierna súťaživosť. Dobre jej poslúžila na medicíne, a vďaka nej ešte stále žila. Nenechá ich *vyhrať*. V žiadnom prípade nedopustí také jednoduché riešenie ich problému. Pravdepodobne ju skôr či neskôr dostanú, ale budú si to musieť sakra *odmakať* a budú za to musieť preliať krv.

Bola teraz v aute šesť blokov od najbližšieho vjazdu na diaľnicu. Na krátkych vlasoch mala tmavú šiltovku, na nose pánske slnečné okuliare so širokým rámom, ktoré jej zakrývali väčšinu tváre, a bez tvaru mikinu, ktorá ukrývala jej štíhle telo. Pre bežného pozorovateľa vyzerala asi ako chlapec v tínedžerskom veku.

Ľudia, ktorí ju chceli vidieť mŕtvu, už stratili nejakú krv, a ona si zrazu uvedomila, že sa za volantom pri tej spomienke usmieva. Bolo to zvláštne, ako ľahko sa jej teraz zabíjali ľudia, za aké uspokojujúce to považovala. Stala sa krvilačnou, čo bolo, napokon, dosť ironické. Strávila šesť rokov pod ich vedením a počas celého tohto času sa im ju nepodarilo ani zďaleka zlomiť, zmeniť ju na niekoho, kto by si svoju prácu vychutnával. Ale tri roky na úteku pred nimi zmenili mnoho.

Vedela, že by nemala pôžitok zo zabíjania nevinných. Bola si istá, že takto ďaleko nezájde. Niektorí ľudia v jej brandži – bývalej brandži – boli načisto a nadobro psychopati, ale ona si myslela, že práve preto neboli takí dobrí ako ona. Mali nesprávnu motiváciu. Nenávidieť, čo robila, jej umožnilo robiť to najlepšie.

V jej terajšom živote bolo zabíjanie o víťazstve. Nie v celej vojne, vždy len v jednej malej bitke, ale každá bola víťazstvom. Srdce niekoho iného prestalo biť a jej srdce si bilo ďalej. Nieкто po nej išiel a namiesto obete našiel predátora. Hnedý pavúk samotár neviditeľný za pavučinovou pascou.

Toto z nej urobili oni. Netušila, či sú vôbec hrdí na svoj výtvor alebo či len ľutujú, že ju dostatočne rýchlo nezneškodnili.

Keď prešla zopár kilometrov po medzištátnej diaľnici, cítila sa trochu lepšie. Jej auto bolo obľúbeným modelom, na diaľnici sa spolu s ňou nachádzali tisíce rovnakých, a ukradnuté značky vymení, hneď ako nájde bezpečné miesto na zastavenie. Neexistovalo nič, čo by ju spájalo s mestom, odkiaľ práve odišla. Minula dva výjazdy a vyšla až na tretí. Keby chceli zablokovať diaľnicu, nemali ani potuchy, kde je. Stále bola ukrytá. Zatiaľ stále v bezpečí.

Ísť priamo domov bolo v tejto chvíli, samozrejme, vylúčené. Vracala sa už šesť hodín, krútila sa po rôznych diaľniciach a cestách a sústavne sa uisťovala, že ju nikto nesleduje. Kým sa nakoniec vrátila do svojho malého prenajatého domčeka – architektonického ekvivalentu rachotiny, bola už v polospánku. Uvažovala, či si urobí kávu, zvažovala výhody kofeíno-

vej vzpruhy vzhľadom na ešte jednu úlohu, ktorá ju čakala, a rozhodla sa zvládnuť ju s poslednými zvyškami energie.

Vliekla sa hore dvomi vratkými schodmi krytého vchodu, automaticky sa vyhýbala hnilobou oslabenému miestu na prvom schode vľavo, a odomkla dvojité závary na ocelových bezpečnostných dverách, ktoré si dala namontovať počas prvého týždňa, keď sa sem nastahovala, hoci steny – iba s drevenými kolíkmi, sadrokartónom, preglejkou a vinylovým obkladom – neposkytovali rovnakú úroveň bezpečnosti, ale štatisticky, votrelci šli najprv po dverách. Ani mreže na oknách nie sú neprekonateľnou prekážkou, ale boli dostatočné na to, aby odplašili bežného vlamača za ľahším cieľom. Kým stisla kľučku, zazvonila na zvonček. Tri rýchle stisnutia, ktoré vyzerali ako jedno súvislé zazvonenie pre kohokoľvek, kto by sa pozeral. Zvuk westminsterskej zvonkohry iba mierne stlmili tenké steny. Rýchlo vošla do dverí – a pre každý prípad zadržala dych. Nepočula tichý zvuk drvenia rozbitého skla, takže vydýchla, keď za sebou zavrela dvere.

Celý bezpečnostný systém bol jej vlastný návrh. Profesionáli, ktorých študovala na začiatku, mali svoje vlastné metódy. Žiadna z nich neobsahovala jej špecializovanú sadu. Ani autori rôznych románov, ktoré neraz použila ako nevierohodné manuály. Všetko ostatné, čo potrebovala vedieť, ľahko našla na YouTube. Niekoľko súčiastok zo starej práčky, doska mikroradiča objednaná cez internet, nový zvonček na dvere a zopár rôznych nákupov, a raz-dva mala nastraženú solídnu výbušninu.

Zavrela za sebou závary a vypínačom najbližšie k dverám zažala svetlo. Vypínač bol umiestnený na paneli s dvomi ďalšími. Stredný bol atrapa. Tretí spínač najďalej od dverí bol zapojený do rovnakého nízkonapäťového vodiča signálu ako zvonček pri dverách. Ako toto zariadenie, aj panel so spínačmi bol o desiatky rokov novší ako všetko ostatné v malej predizbe, ktorá bola obývačkou, jedálňou a kuchyňou v jednom.

Všetko vyzeralo rovnako, ako keď odchádzala: minimalistické, lacné zariadenie – nemohol by sa za ním ukryť ani dospelý muž, prázdne pulty

a stolová doska, žiadne ornamenty ani umelecké diela. Sterilné. Vedela, že dokonca aj s avokádovo-horčicovou vinylovou podlahou a škrabanou omietkou na strope to vždy vyzeralo trochu ako v laboratóriu.

Nádych laboratória tomu možno dodávala vôňa. Miestnosť bola tak úzkostlivo hygienicky čistá, že votrelec by pravdepodobne pripísal zápach čistiacim chemikáliám ako v obchode s prostriedkami do bazénov. Ale iba ak by sa dostal dovnútra bez spustenia jej bezpečnostného systému. Keby spustil systém, nemal by čas zaregistrovať toľko detailov v miestnosti.

Zvyšok domu bol iba malá spálňa a kúpeľňa, ktoré boli umiestnené v jednej línii od predných dverí k zadnej stene, nestálo jej v ceste nič, o čo by mohla zakopnúť. Zhasla svetlo a ušetrila cestu späť.

Cez jediné dvere sa dopotácala do spálne a ako námesačná vykonala celú svoju rutinu. Cez miniatúrne žalúzie sa z červenej neónky z čerpacej stanice naproti dostalo dnu dosť svetla, takže mohla nechať zhasnuté. Najprv presunula dva dlhé páperové vankúše navrchu dvojitého matraca, ktorý zaberol väčšinu miesta v spálni, a vyformovala ich do približného tvaru ľudského tela. Potom vložila do vankúšových obliečok vrecúška na zips plné krvi k halloweensky m kostýmom, zazipsovala ich, krv nebola veľmi presvedčivá, ale vrecúška na zips boli nachystané pre útočníka, ktorý by rozbil okno, odťahol žalúzie a strieľal z tohto bodu. V neónovom polosvetle by nedokázal rozoznať rozdiel. Nasledovala hlava – maska, ktorú používala, bol to ďalší artikel z halloweenskeho výpredaja, napodobenina istého politického lúzra s pomerne realistickou farbou kože. Vypchala ju, aby približne zodpovedala veľkosti jej vlastnej hlavy, a prišla na ňu lacnú hnedú parochňu. Najdôležitejší bol tenký drôt navlečený medzi matracom a pružinou, ukrytý v nylonových vláknach. Rovnaký drôt bol prepichnutý cez vankúš, na ktorom spočívala hlava. Natiahla prikrývku, potom deku, vyformovala to všetko do určitého tvaru, potom stočila dohromady rozstrapkané konce oboch drôtov. Bolo to veľmi chatrné spojenie. Keby sa čo i len jemne dotkla hlavy alebo o kúsok posunula vankúšové telo, drôty by sa potichučky oddelili.

Postavila sa a zbežne si prezrela návnadu napoly privretými očami. Nebol to jej najlepší výtvor, ale *vyzeralo* to, ako keby v posteli niekto spal. I keby si votrelec nemyslel, že je to Chris, musel by aj tak najprv zneškodniť spiace telo, kým by sa ju vydal hľadať.

Príliš unavená na obliekanie pyžama si jednoducho vyzliekla voľné rifle. To stačilo. Schmatla štvrtý vankúš a spod postele vytiahla spací vak, na pocit objemnejší a ťažší ako inokedy. Odtiahla to všetko do malej kúpeľne, hodila do vane a dopriala si minimálnu očistu. Dnes večer sa zaobíde bez umývania tváre, postačí vyčistiť zuby.

Zbraň a plynová maska boli pod umývadlom, ukryté pod kôpkou uterákov. Natiahla si masku na hlavu a utiahla popruhy, potom pritísila dľaň na filtračný port a vdýchla nosom, aby skontrolovala utesnenie. Masku sa jej bez problémov prisala na tvár. Vždy to tak bolo, ale nikdy nedopustila, aby pre predpoklad, že to bude fungovať, či z vyčerpania preskočila bezpečnostnú rutinu. Presunula zbraň do držiaka na mydlo namontovaného na stenu nad vaňou, aby na ňu ľahko dočiahla. Nemala rada zbrane – vedela slušne strieľať v porovnaní s absolútne netrénovaným civilistom, ale nebola v rovnakej triede ako profesionáli. Túto možnosť však potrebovala, lebo ak jedného dňa nepriatelia prekuknú jej systém, ľudia, ktorí po ňu prídu, budú tiež v plynových maskách.

Popravde bola prekvapená, že tento trik jej chráni život už tak dlho.

S neotvorenou nádobou na chemickú absorpciu zastrčenou pod ramienkom podprsenky sa odsučovala dva kroky dozadu späť do spálne. Kľakla si vedľa podlahového prieduchu na pravej strane postele, ktorú nikdy nepoužila. Vetracia krycia mriežka pravdepodobne nebola až taká zaprášená, ako by mala byť, jej vrchné skrutky boli zaskrutkované iba napoly a spodné chýbali úplne, ale bola si istá, že nikto hľadiaci cez okno by si nevšimol tieto detaily a keby aj áno, nerozumel by, čo znamenajú. Sherlock Holmes bol asi jedinou osobou, pri ktorej sa *neobávala*, že sa ju pokúsi zbaviť života.

Uvoľnila dve vrchné skrutky a odobrala mriežku. Niekoľko vecí by si okamžite všimol každý, kto by nazrel do vetracieho prieduchu. Prvá: že jeho zadná stena bola utesnená, takže v podstate už nebol funkčný. Druhá: veľké biele vedro a veľký akumulátor tam dolu pravdepodobne nepatrili. Odstránila veko vedra a vzápätí zacítila rovnakú vôňu chemikálie, ktorou bola preniknutá aj predizba, vôňu takú dôverne známu, že ju sotva vnímala.

Siahla do tmy za vedrom a vytiahla najprv malé, ťažko ovládateľné zariadenie s cievkou, kovovými ramenami a tenkými drôťkami, potom sklenenú ampulku veľkú asi ako jej palec a nakoniec gumenú rukavicu na čistenie. Umiestnila solenoid – zariadenie, ktoré ukoristila z nefunkčnej práčky – tak, aby boli jeho ramená napoly ponorené v bezfarebnej tekutine vo vedre. Dvakrát namáhavo zažmurkala v snahe prebrať sa, toto bola delikátna vec. Na pravú ruku si natiahla rukavicu, potom vytiahla nádobu spod ramienka podprsenky a nachystala si ju do ľavej ruky. Rukou v rukavici opatrne vložila ampulku do drážok, ktoré na tento účel vyvrtala do kovových ramien. Ampulka sa nachádzala tesne pod hladinou kyseliny, biely prášok v jej vnútri bol inertný a neškodný. Keby sa však prúd, ktorý viedli slabo pripojené drôťky na vrchu posteľe, prerušil, impulz by zaklapol solenoid a sklo by sa rozbilo. Biely prášok by sa zmenil na plyn, ktorý nebol ani inertný, ani neškodný.

Bolo to v podstate rovnaké zariadenie, ako mala v predizbe, len elektrické vedenie tu bolo jednoduchšie. Táto pasca bola nastražená, iba keď spala.

Dala si dolu rukavicu a založila naspäť kryt prieduchu, a potom sa s pocitom, ktorý nebol dostatočne povznesený na to, aby sa dal nazvať úľavou, dotackala späť do kúpeľne. Dvere, rovnako ako prieduch, mohli byť podozrivé iba pre niekoho zameraného na detaily tak ako pán Holmes – mäkké gumové vložky okolo všetkých okrajov určite neboli štandardné. Nedokázali by úplne utesniť kúpeľňu od spálne, ale dali by jej viac času.

Napoly spadla do vane, ako v spomalenom zábere sa zrútila na nafúknutý spací vak. Chvíľu jej trvalo, kým si zvykla na spánok v plynovej maske, ale teraz jej to ani nezišlo na um, keď vďačne zatvorila oči.

Napchala sa do páperovo-nylonovej ulity, vrtela sa, až kým sa tvrdý štvorec jej iPadu neuložil pod spodnú časť jej chrbta. Bol pripojený cez predĺžovací kábel do elektrického vedenia v predizbe. Ak napätie na tomto vedení zakolísalo, iPad zavibroval. Zo skúsenosti vedela, že to jej stačilo na to, aby sa prebrala, hoci bola taká unavená ako dnes večer. Vedela tiež, že by dokázala nádobu vo svojej ľavej ruke, pritisnutú na prsia ako dieťa stískajúce plyšového medvedíka, odpečatiť a naskrutkovať na svoje miesto na plynovej maske za menej ako tri sekundy napriek tomu, že by bola len na poly prebudená, v tme a so zadržaným dychom. Nacvičovala to toľkokrát a overila si to trikrát v núdzových situáciách, ktoré neboli len tréningom. Prežila. Jej systém fungoval.

Úplne vyčerpaná nechala svoju myseľ spracovať všetky zlé udalosti dňa, kým upadne do spánku. Pocit, že ju opäť nájdu, bol strašný – ako bolesť fantómovej končatiny: nespájala sa so žiadnou skutočnou časťou tela, no aj tak bola *prítomná*. Nebola spokojná ani so svojou odpoveďou na e-mail. Ten plán vymyslela až príliš impulzívne na to, aby si ním bola istá. A donútil ju konať rýchlejšie, než by sa jej páčilo.

Poznala teóriu – občas, ak sa vrhneš strmhlav na chlapíka držiaceho zbraň, môžeš ho zastihnúť nepripraveného. Útek bol vždy jej obľúbeným ťahom, ale tentoraz z toho nevidela cestu von. Možno zajtra, keď sa jej unavený mozog zresetuje.

Obklopená svojou pavučinou zaspala.

KAPITOLA 2

Kým sedela a čakala, kedy sa ukáže Carston, myslela na predošlé situácie, keď sa ju ľudia z oddelenia pokúsili zavraždiť.

Barnaby – doktor Joseph Barnaby, jej učiteľ, posledný priateľ, ktorého mala – ju pripravil na prvý pokus. No dokonca aj so všetkou jeho predvídavosťou, plánovaním a hlboko zakorenenou paranojou jej život zachránila iba šťastná náhoda v podobe jednej šálky čiernej kávy navyše.

Nespala dobre. V tom čase pracovala s Barnabym už šesť rokov a asi niekedy v polovici tohto času jej povedal o svojom podozrení. Spočiatku sa jej nechcelo veriť, že by mohol mať pravdu. Iba si robili svoju prácu podľa pokynov, a robili ju dobre. *Nemôžeš to považovať za dlhodobý stav*, trval na svojom, hoci on sám bol na jednom a tom istom oddelení sedemnášť rokov. *Ľudia ako my, ľudia, ktorí musia vedieť veci, ktoré nikto nechce, aby sme vedeli, sa napokon stanú nepohodlnými. Nemusíš spraviť nič nesprávne. Môžeš byť absolútne dôveryhodná. Im sa dôverovať nedá.*

Toľko o práci pre dobrých chlapíkov.

Jeho podozrenia sa stali konkrétnejšími, potom sa premenili na plánovanie, ktoré sa vyvinulo do skutočnej prípravy. Barnaby bol veľkým zástancom prípravy, niežeby mu to v konečnom dôsledku veľmi pomohlo.

Napätie sa začalo stupňovať počas posledných mesiacov, keď sa blížil termín exodu, a neprekvapivo mala problém so spánkom. V to aprílové ráno si dala dve šálky čiernej kávy namiesto zvyčajnej jednej, aby si našarovala mozog. Pridajte šálku navyše do močového mechúra menšieho než

priemer v tele menšom než priemer, a získate doktorku bežiacu na toaletu príliš rýchlo na to, aby sa odhlásila, namiesto toho, aby sedela za stolom. A práve na toalete sa nachádzala, keď sa smrtiaci plyn dostal cez prieduchy do laboratória. Barnaby bol presne tam, kde mal byť.

Výkriky boli jeho posledným darom, jeho posledným varovaním.

Obaja si boli istí, že ak príde úder, nestane sa to v laboratóriu. A takýmto spôsobom. Mŕtve telá zvyčajne podnietili zopár zdvihnutých obočí a chytrí vrahovia sa snažili tento typ dôkazov držať od seba čo najďalej. Nezaútočili by na obeť v jej vlastnej obývačke.

Mala vedieť, že sa nikdy nevypláca podceňovať aroganciu ľudí, ktorí chceli jej smrť. Netrápili sa zákonmi. Boli si až príliš blízki s ľuďmi, ktorí tieto zákony tvorili. Mala si tiež uvedomiť, ako sa dá zneužiť predpoklad, že inteligentnú osobu nemožno prekvapiť.

Ďalšie tri razy boli priamočiarejšie. Predpokladala, že profesionálni dodávatelia, keďže vždy pracovali na vlastnú päsť. Zatiaľ iba muži, hoci v budúcnosti sa nedala vylúčiť žena. Jeden sa ju pokúsil zastreliť, druhý prebodnúť a tretí rozmlátiť jej mozog. Žiaden z pokusov nebol úspešný, pretože zasiahol vankúše. A následne jej útočníci zomreli.

Neviditeľný, ale mimoriadne žieravý plyn potichu zaplavil malú miestnosť – trvalo to asi dve a pol sekundy, kým sa spojenie medzi drôtikmi prerušilo. Potom bola očakávaná dĺžka života útočníka asi päť sekúnd v závislosti od jeho výšky a hmotnosti. Nebolo to príjemných päť sekúnd.

Jej zmes nebola rovnaká ako tá, ktorú pre Barnabyho použili oni, ale nemala od nej ďaleko. Bol to najjednoduchší spôsob, aký poznala, ako zabiť niekoho tak rýchlo a tak bolestne. A na rozdiel od mnohých jej zbraní to bol obnoviteľný zdroj. Všetko, čo potrebovala, bola veľká zásoba broskyň a obchod s potrebami pre bazény. Nič, čo by si vyžadovalo obmedzený prístup, či dokonca e-mailovú adresu, ktorú by jej prenasledovatelia mohli vystopovať.

Fakt ju našťvalo, že sa im ju opäť podarilo nájsť. Bola zúrivá, odkedy sa včera prebudila, a ako hodiny plynuli a ona robila prípravu, bola čoraz zúrivejšia.

Donútila sa pospať si a potom jazdila celú noc vo vhodnom aute, prenajatom s veľmi slabým preukazom totožnosti na istú Taylor Goldingovú, a s nedávno získanou kreditnou kartou na to isté meno. Dnes skoro ráno dorazila do mesta, v ktorom chcela byť najmenej, a to jej hnev vystupňovalo. Vrátila auto do požičovne Hertz blízko Národného letiska Ronalda Reagana, potom prešla cez ulicu do ďalšej požičovne a prenajala si nové auto s poznávacími značkami Columbie.

Pred šiestimi mesiacmi by to urobila inak. Zbalila by si svoje veci z malého domu, ktorý si prenajímala, predala by svoje aktuálne auto na stránke Craigslist, kúpila by si nové za hotovosť od nejakej súkromnej osoby, ktorá si nevedie záznamy, a potom by bezcieľne jazdila niekoľko dní, kým by našla vhodné, stredne veľké mestečko. V ňom by začala celý proces zostávania nažive odznova.

Ale bola tu tá hlúpa, zvrátená nádej, že Carston hovorí pravdu. Veľmi neduživá nádej. Sám by na to pravdepodobne nemal dostatočnú motiváciu. Bolo v tom čosi iné – malá, ale otravná obava, že zanedbala svoju povinnosť.

Barnaby jej zachránil život. Znova a znova. Zakaždým, keď prežila ďalší pokus o vraždu, bolo to preto, že ju varoval, že ju poučil, že ju pripravil.

Ak jej Carston klamal – o čom bola silne presvedčená – a narafočil na ňu pascu, potom všetko, čo hovoril, bolo klamstvo. Vráťane tej časti o tom, ako ju potrebujú. A keď ju nepotrebovali, znamenalo by to, že našli niekoho iného, kto robí jej prácu, niekoho rovnako dobrého, ako bola ona.

Mohli ju nahradiť už dávno, podľa všetkého mohli zavraždiť celý zástup zamestnancov, ale pochybovala o tom. Hoci malo oddelenie peniaze a prístup, jediná vec, ktorej nemali nazvyš, bol personál. Trvalo istý čas nájsť, vytvoriť a vytrénovať hodnotu, akou bol Barnaby alebo ona. Ľudia s týmto druhom zručností nerastú v skúmvkách.

Ju zachránil Barnaby. Kto zachráni to hlúpe decko, ktoré si najali namiesto nej? Nováčik, či už to bude muž, alebo žena, bude brilantný, presne

ako bývala ona, ale slepý voči najdôležitejším veciam. Zabudni na *službu vlasti*, zabudni na *záchranu nevinných životov*, zabudni na *najmodernejšie zariadenia* a *svetobornú vedu* a na *neobmedzený rozpočet*. Zabudni na sedemmiestne číslo na výplatnej páske. Čo tak zostať nažive? Niet pochyb, že nová osoba na jej starom mieste nemá ani potuchy, že by jej vôbec mohlo ísť o holé prežitie.

Želala si, aby existoval spôsob, ako toho človeka varovať. Hoci by s ním nemohla stráviť všetok ten čas, ktorý Barnaby venoval jej. Keby to mohol byť aspoň jediný rozhovor: *Takto si vážia ľudí, ako sme my. Priprav sa na to.*

Ale takú možnosť nemala. Ráno strávila ďalšími prípravami. Ubytovala sa v malom hoteli Brayscott pod menom Casey Wilsonová. Preukaz totožnosti, ktorý použila, nebol oveľa presvedčivejší ako preukaz Taylor Goldingovej, ale keď sa zapisovala, zvonili dva telefóny a zaneprázdnená recepčná jej nevenovala veľkú pozornosť. Takto skoro boli síce k dispozícii nejaké izby, ale Casey by si musela zaplatiť deň navyše, pretože ubytovať sa dá až od tretej. Casey s tým bez námietok súhlasila. Zdalo sa, že recepcnej odľahlo. Usmiala sa a skutočne sa na ňu po prvýkrát pozrela. Casey sa ovládla a nemyklo ňou. Nezáležalo na tom, či si toto dievča zapamätá jej tvár, Casey sa v najbližšej polhodine dostatočne preslávi.

Casey používala androgynne mená náročky. Bola to jedna zo stratégií prebraných z Barnabyho spisov, niečo, čo robili skutoční špióni, ale bol to aj zdravý rozum. Na to prišli aj autori špiónskych románov. Išlo o to, že keby ktosi hľadal v tomto hoteli ženu, začal by jednoznačne ženskými menami, niečo ako Jennifer alebo Cathy. Až v druhom kole by sa dostali k menám ako Casey alebo Terry alebo Drew. Všetok čas, ktorý by mala k dobru, bol fajn. Každá minúta navyše jej mohla zachrániť život.

Casey pokrútila hlavou s pohľadom upretým na dychtivého poslíčka, ktorý vyštartoval oproti nej a išiel jej ponúknuť svoje služby, a svoj jediný kus batožiny si sama odtiahla k výťahu. Tvár držala odvrátenú od kamery nad riadiacim panelom. Keď bola v izbe, otvorila batožinu a vytiahla veľký

kufor a zazipsovanú čiernu tašku. Okrem týchto dvoch vecí nebolo v batožine nič.

Vyzliekla si sako, vďaka ktorému jej sivý pulóver a jednoduché čierne nohavice vyzerali profesionálne, a zavesila ho. Sveter bol vzadu zopnutý špendlíkmi, aby jej obopínal postavu. Dala ich dole a nechala pulóver voľne splyvať na jej postave, čím sa ako švihnutím čarovného prútika zmenila na kohosi menšieho, možno o kúsok mladšieho. Zotrela si rúž a väčšinu líčidiel z očí, a potom skontrolovala efekt vo veľkom zrkadle nad bielizníkom. Mladšia, zraniteľnejšia, voľný sveter vyzeral, ako keby sa v ňom skrývala. Pomyslela si, že to bude stačiť.

Keby šla za riaditeľkou hotela, zahrála by to trochu inak, možno by si domalovala zopár falošných modrín modrými a čiernymi očnými tieňmi, ale na vizitke položenej na stole dolu stálo William Green, takže si nemyslela, že bude potrebné venovať tomu viac času.

Nebol to dokonalý plán, a to ju trápilo. Radšej by mala aspoň týždeň na zváženie všetkých možných dôsledkov. Ale bola to tá najlepšia možnosť, akú dokázala uviesť do pohybu v čase, ktorý mala k dispozícii. Pravdepodobne to bolo príliš komplikované, ale teraz už bolo príliš neskoro premyslieť si to odznova. Zavolala na recepciu a poprosila prepojiť na pána Greena. Prepojili ju rýchlo.

„Tu je William Green – ako vám môžem pomôcť?“

Hlas bol srdečný a až príliš vrelý. Okamžite jej v hlave naskočil obraz muža s hustými fúzmi, pripomínajúci mroža.

„Ehm, áno, dúfam, že vás neobťažujem...“

„Nie, samozrejme, že nie, slečna Wilsonová. Som tu k vašim službám.“

„Potrebujem pomoc, ale možno to bude znieť trochu zvláštne... Je to ťažké vysvetliť.“

„Netrápte sa, slečna, som si istý, že vám budem vedieť pomôcť.“ Znel mimoriadne sebavedome. Až sa začudovala, aké druhy zvláštnych požiadaviek už asi riešil.

„Ach, panebože,“ zaúpela. „Možno by to bolo jednoduchšie osobne?“ Urobila z toho otázku.

„Samozrejme, slečna Wilsonová. Môžem vám byť k dispozícii o pätnásť minút. Moja kancelária je na prvom poschodí, hneď za rohom od recepcie. Bude vám to vyhovovať?“

Rozochvene a s úľavou riekla: „Áno, *tak* veľmi vám ďakujem.“

Odložila tašky do skrine a zo skrýše vo veľkom kufri starostlivo napočítala bankovky, ktoré potrebovala. Vložila si ich do vreciek a počkala trinásť minút. Išla po schodoch, aby sa vyhla kamerám vo výťahu.

Keď ju pán Green zaviedol do svojej kancelárie bez okien, pobavilo ju, že obraz, ktorý sa jej vybavil v mysli, nemal tak ďaleko od pravdy. Žiadne fúzy ani žiadne vlasy okrem malého náznaku bieleho obočia, ale všetko ostatné veľmi pripomínalo mroža.

Nebolo ťažké hrať vylakanú a v polovici príbehu o násilníckom bývalom priateľovi, ktorý jej ukradol rodinné dedičstvo, vedela, že ho dostala. Naježil sa veľmi mužským spôsobom a vyzeral, ako keby chcel začať vykrikovať o všetkých tých monštrách, čo udierajú slabé ženy, ale väčšinou mlčal, okrem niekoľkých uistení typu: *Ts, ts, postaráme sa o vás, ste tu v dobrých rukách*. Pravdepodobne by jej pomohol aj bez štedrej sumy, ktorú mu dala, ale určite to nebolo na škodu. Prislúbil, že bude informovať ostatných členov tímu, ktorí boli súčasťou jej plánu, a ona mu vrúčne poďakovala. Zaželel jej všetko dobré a ponúkol sa, že zavolá políciu, ak by jej to pomohlo. Casey s veľkým smútkom poznamenala, aká neúčinná bola polícia a zákazy priblíženia v minulosti. Naznačila, že si s tým poradí sama, ak bude mať pomoc veľkého, silného muža, ako je pán Green. Bol polichotený a ponáhlal sa všetko zariadiť.

Nebolo to prvýkrát, čo hrala na túto kartu. Barnaby to pôvodne navrhol, keď ich únikový plán dosiahol štádium jemného doladovania detailov. Spočiatku sa pri tej predstave naježila, nejakým nevysvetliteľným spôsobom dotknutá, ale Barnaby bol vždy praktický. Bola útla a pôsobila

žensky, v hlavách mnohých ľudí by dobre figurovala ako obeť útlaku. Prečo teda nevyužiť túto domnienku vo svoj prospech? Hrať sa na obeť, aby sa ňou nestala.

Casey sa vrátila do svojej izby a prezliekla sa do vecí, ktoré mala v kufri. Pulóver vymenila za obtiahnuté tričko s výstrihom do V a pridala hrubý čierny kožený opasok so zložitým prepletaným vzorom. Všetko, čo dala zo seba dole, sa muselo zmestiť do aktovky, pretože kufor tu nechávala, už sa viac do tohto hotela nevráti.

Bola už ozbrojená, nikdy nechodila von bez toho, aby nespravila nejaké opatrenia. Ale teraz nasadila vysoko ostražitú verziu svojej osobnej ochrany a ozbrojila sa doslova po zuby, presnejšie povedané, po zub, keďže si do úst nasadila falošnú korunku plnú niečoho oveľa menej bolestivého ako kyanid, ale rovnako smrtiaceho. Bol to ten najstarší trik na svete, a to z jedného jediného dôvodu: fungoval. A niekedy posledný ťah, ktorý mal človek k dispozícii, bol dostať sa z rúk svojich nepriateľov natrvalo.

Veľká čierna taška mala navrchu ramenného popruhu dva drevené ornamenty. Vnútri mala uloženú špeciálnu bižutériu v malých vystužených krabičkách.

Každý kus bol jediný svojho druhu a nenahraditeľný. Nikdy už nebude mať príležitosť získať takéto ornamentálne nástroje, takže si na tieto ceny dávala veľký pozor.

Tri prstene – jeden z ružového, jeden zo žltého zlata a jeden strieborný. Všetky mali malé hroty šikovne ukryté pod malými otočnými poklopmi. Farba kovu naznačovala látku, ktorá pokrývala hrot. Veľmi priamočiare, pravdepodobne sa to od nej dalo čakať.

Ďalej náušnice, s ktorými zaobchádzala vždy s mimoriadnou opatrnosťou. Neriskovala by ich nosenie počas tejto časti cesty, počká, kým bude bližšie k cieľu. Keď ich už bude mať na sebe, bude musieť hýbať hlavou veľmi opatrne. Vyzerali ako jednoduché sklenené guľôčky, ale ich sklo bolo také tenké, že by ich mohol roztriešťať aj vysoký tón, pretože tie malé

guľôčky už boli pod tlakom zvnútra. Keby ju ktokoľvek schmatol za krk alebo za hlavu, sklo by sa s jemným prasknutím roztrieštilo. Ona by zadržala dych – čo poľahky dokázala na minútu a pätnásť sekúnd – a podľa možnosti by zatvorila oči. Jej útočník by o tom nevedel, nečakal by to.

Na krk si dala veľký strieborný medailón. Bol veľmi nápadný a pritiahol by pozornosť kohokoľvek, kto vedel, kým v skutočnosti bola. Nebolo na ňom však nič smrtiace, slúžil len na odvedenie pozornosti od skutočných nebezpečenstiev. Vnútri bola fotografia pekného dievčaťa s bohatými blond vlasmi. Celé meno dievčaťa bolo rukou napísané na zadnej strane fotografie, vyzeralo to ako čosi, čo by si dala na krk matka alebo teta. Toto dievča však bolo Carstonovou jedinou vnučkou. Dúfala, že ak by už bolo príliš neskoro pre Casey, osoba, ktorá by našla jej telo, by bola skutočným policajtom, a donútilo by ju to preskúmať tento dôkaz a priviesť jej vraždu k dverám, kam skutočne patrila. Pravdepodobne by to Carstonovi skutočne neublížilo, ale mohlo by mu to zneprijemniť život, mohol by sa cítiť ohrozený alebo sa obávať, že prezradila isté informácie niekde inde.

Vedela o utajených katastrofách a klasifikovaných hrôzach dosť na to, aby Carstonovi narobila viac než nepríjemnosti. Ale dokonca aj teraz, tri roky po svojom prvom rozsudku smrti, sa nezmierila s myšlienkou veľmi reálnej možnosti spôsobiť paniku. Neexistoval žiadny spôsob, ako predvídať potenciálne škody jej odhalením, škody, ktoré by mohli spôsobiť nevinným občanom. Takže sa uspokojila s tým, že iba donúti Carstona *myslieť si*, že urobila niečo také bezohľadné. Možno mu samotné obavy spôsobia aneuryzmu. Pekný malý medailónik naplnený kvapkami pomsty, aby si prehru viac vychutnala. Retiazka, na ktorej medailón visel, však *bola* smrtiaca. Jej pevnosť v ťahu sa rovnala leteckému káblu v pomere k jej veľkosti a bola dostatočne silná na uskrtenie človeka.

Retiazka sa zatvárala na magnet, nie na háčik, netúžila totiž po tom, aby ju niekto chytil do lasa jej vlastnou zbraňou. Drevené ozdoby na ramennom popruhu kabelky mali drážky, kde zapadali konce laniek, a keď

bolo lanko na mieste, drevené ozdoby sa stali rúčkami. Fyzická sila nebola jej prvou voľbou, ale bola by nečakaná. Poskytovalo jej to výhodu toho, že bola pripravená.

Vnútri zložitých vzorov jej čierneho koženého opasku bolo ukrytých niekoľko striekačiek na pružine. Mohla ich vytiahnuť po jednej alebo mohla použiť mechanizmus, ktorý všetky ostré ihly obnažil naraz, keby si ju útočník pritlačil blízko na telo. Zmes rôznych látok by jeho telu nespravila dobre.

Skalpely so zalepenými okrajmi mala zastrčené vo vreckách.

Štandardné nože do topánok, jeden sa vystrčil spredu, druhý zozadu. Dve plechovky s nápisom SLZNÝ SPREJ mala v kabelke – jeden obsahoval skutočný slzný plyn, druhý niečo s trvalejšími následkami.

Pekná fľaša parfumu, ktorá uvoľňovala plyn, nie tekutinu.

Niečo, čo vyzeralo ako pomáda do vrecka.

A ešte zopár zábavných možností pre každý prípad. Plus malé veci, ktoré si doniesla pre nepravdepodobný výsledok – úspech. Žiarivo žltá stláčacia fľaša v tvare citróna, zápalky, vreckový hasiaci prístroj. A hotovosť, veľa hotovosti. Magnetickú kartičku od hotelových dverí si vložila do tašky. Ona sa už do hotela nevráti, ale ak jej plán vyjde, niekto iný áno.

Keď bola v plnej zbroji, musela sa pohybovať veľmi opatrne, ale trénovala to dosť dlho na to, aby bola pri chôdzi sebavedomá. Bolo upokojujúce vedieť, že ak by ju ktokoľvek donútil pohybovať sa menej opatrne, bolo by to horšie preňho.

Odišla z hotela, pričom kývla recepčnej, ktorá ju ubytovala, kufrík v jednej ruke a čierna taška cez rameno. Nasadla do auta a odviezla sa do preplneného parku blízko centra. Zaparkovala na priľahlom parkovisku obchodného centra a odkráčala do parku.

Tento park poznala celkom dobre. Blízko juhovýchodného rohu boli toalety, kam práve mierila. Ako očakávala, dopoludnia v školský deň boli prázdne. Z kufríka si vytiahla ďalšie oblečenie. Bol v ňom aj zrolovaný

batoh a zopár ďalších vecí. Prezliekla si šaty, tie, ktoré mala predtým na sebe, zbalila do aktovky a potom ju spolu s taškou šupla do veľkého batoha.

Keď vyšla z toaliet, vyzerala inak. Zhrbene kráčala na južný koniec parku s kolenami od seba, sústredila sa na to, aby nehojdala bokmi, ktoré by ju prezradili. Hoci sa zdalo, že na ňu nik nehľadí, bolo vždy múdrejšie správať sa tak, akoby sa niekto pozeral.

Keď sa blížila obedná pauza, park sa začal plniť ľuďmi, presne ako očakávala. Nikto nevenoval pozornosť androgýnnemu tínedžerovi sediacemu na lavičke v tieni, zúrivo esemeskujúcemu na smartfóne. Nikto neprišiel dostatočne blízko na to, aby zbadal, že telefón nie je zapnutý.

Cez ulicu od lavičky bolo Carstonovo obľúbené miesto na obed. Nebolo to miesto stretnutia, ktoré navrhla. Do termínu stretnutia chýbalo ešte päť dní.

Jej oči za pánskymi okuliarmi skenovali chodníky. Asi to nebude fungovať. Možno Carston zmenil svoje zvyky. Zvyky boli, napokon, nebezpečná vec. Tak ako predpoklad bezpečnosti.

Dôkladne si preštudovala rady, ktoré o preoblečení poskytovali faktografické opisy aj romány, a vždy sa spoliehala na zdravý rozum. Netreba si dávať platinovú blond parochňu a vysoké opätky iba preto, že je nízka bruneta. Netreba sa sústrediť na *inakosť*, ale na *nenápadnosť*. Treba myslieť na to, čo priťahuje pozornosť – ako napríklad blondíny a vysoké opätky, a vyvarovať sa toho. Hrať na svoje silné stránky. Niekedy nás to, čo považujeme za neatraktívne, môže udržať nažive.

Kedysi dávno v normálnom živote neznášala svoje chlapčenské tvary. Teraz ich využívala. Keď si obliekla bez tvaru mikinu a obnosené, o číslo väčšie džínsy, oči hľadajúce ženu po nej rýchlo skĺzli a vyhodnotili ju ako *chlapca*. Vlasy mala chlapčensky krátke a ľahko si ich mohla ukryť pod šiltovku. Viacero ponožiek v trochu veľkých Reebokoch jej dodalo vzhľad priemerného tínedžera s veľkými teniskami. Keby sa niekto zblížša pozrel na jej tvár, možno by si všimol, že tu čosi nesedí. Ale prečo by sa niekto mal pozerat? Park sa plnil ľuďmi všetkých vekových kategórií. Nevytrčala

z davu a nikto, kto by po nej šiel, by neočakával, že ju tu nájde. Nebola v D.C. od prvého pokusu oddelenia zavraždiť ju.

To nebolo jej silnou stránkou – zanechať svoju pavučinu a vydať sa na lov. Ale bolo to prinajmenšom niečo, o čom predtým premýšľala. Väčšina toho, čo robila v bežný deň, si vyžadovala iba malú časť jej pozornosti a inteligencie. Zvyšok jej mysle vždy analyzoval možnosti, predstavoval si rôzne scenáre. Teraz jej to dodalo trochu viac sebavedomia. Čerpala z mentálnej mapy, ktorú tvorila mnoho mesiacov.

Carston svoje zvyky nezmenil. Presne o 12.15 hod. si sadol ku kovovému stolíku pred reštauráciou. Vybral si ten, ktorý bol pod takým uhlom, aby sa mohol celý schovať v tieni slnečníka, presne ako očakávala. Carston bol kedysi ryšavý. Nemal už veľa vlasov, ale stále mal citlivú pokožku.

Čašníčka naňho zamávala, kývla smerom na notes v ruke a vrátila sa dovnútra. Takže mal objednané to, čo zvyčajne. Ďalší zvyk, vďaka ktorému mohol byť mŕtvy muž. Keby Casey chcela, aby bol Carston mŕtvy, mohla to zariadiť bez toho, aby vôbec vedel, že tu bola.

Postavila sa, strčila si mobil do vrecka a zavesila si batoh na jedno rameno.

Chodník stúpala hore za stromy. Carston ju nemohol vidieť. Bol čas na ďalší kostým. Jej postoj sa zmenil. Zložila si šiltovku. Dala si dole aj mikinu, pod ktorou mala tričko. Uťahla si opasok a vyhrnula si spodok džínsov, takže teraz vyzerali ako boyfriendy. Namiesto Reebokov si obula niečo medzi balerínami a športovou obuvou. Urobila to všetko nenútene, akoby jej bolo teplo, takže sa trochu vyzliekla. Vďaka počasiu to vyzeralo uveriteľne. Nezúčastnení okoloidúci mohli byť prekvapení, že pod chlapčenskými vecami sa skrýva dievča, ale pochybovala o tom, že by tento moment utkvél komukoľvek v mysli. V parku dnes bolo oveľa viac extrémnejších štýlov. Slnko vždy vylákalo čudákov v D.C. na svetlo sveta.

Tašku si dala znova na rameno. Keď sa nikto nepozeral, pustila batoh na zem za strom stojaci obďaleč. Keby ho niekto našiel, nebolo v ňom nič, bez čoho by neprežila.

So slušnou istotou, že ju nikto nevidí, si nasadila parochňu a nakoniec si opatrne zapla náušnice.

Mohla Carstona konfrontovať aj v chlapčenskom preoblečení, ale prečo by sa mala vzdávať tajomstiev? Prečo by ho mala nechať napojiť sa na jej myšlienkové pochody? Keby si teda nejakého chlapca vôbec všimol. Možno bude čoskoro musieť byť opäť chlapcom, takže sa teraz tejto identity len tak nevzdá. Mohla ušetriť nejaký čas, keby si nechala na sebe veci z hotela, ale ak by na svojom vzhľade nespravila žiadne zmeny, obraz, ktorý zachytili bezpečnostné kamery hotelového uzavretého okruhu, by si mohli ľahko spojiť so zábermi akýchkoľvek iných verejných alebo súkromných kamier, ktoré ju zachytia teraz.

Tým, že zmene vzhľadu venovala istý čas, prerušila toľko súvislostí, koľko sa len dalo. Ak sa niekto pokúšal nájsť chlapca alebo podnikateľku či bežnú návštevníčku parku, ktorou bola teraz, musel by sledovať komplikované stopy.

V ženskom oblečení jej bolo chladnejšie. Nechala ľahký vánok vysušiť pot pod nylonovou tkaninou a potom vyšla na ulicu.

Prišla k nemu zozadu, rovnakou cestou, akou prišiel on sám pred niekoľkými minútami. Jedlo už mal na stole – kuracie s parmezánom – a vyzeral úplne pohltý jeho konzumáciou. Ale vedela, že Carston bol v predstieraní toho, že bol niekým iným, lepší ako ona.

Sadla si na stoličku naproti nemu bez veľkých fanfár. Ústa mal plné sendviča, keď zdvihol zrak.

Vedela, že je dobrý herec. Predpokladala, že prehltnie svoju skutočnú reakciu a prejaví hranú emóciu ešte predtým, ako by mohla zazrieť tú prvú. Keďže vôbec nevyzeral prekvapene, predpokladala, že ho prekvapila úplne nepripraveného. Keby ju *očakával*, správal by sa, ako keby ho jej náhle objavenie šokovalo. Ale toto, tento nezmenený pohľad spoza stola, nerozšírené oči, metodické prežívanie – takto to vyzeralo, keď ovládal svoje prekvapenie. Bola si istá takmer na osemdesiat percent.

Nepovedala nič. Len jej pohľad sa stretol s jeho bezvýrazným pohľadom, kým dožul.

„Myslím, že by bolo príliš jednoduché, keby sme sa len stretli tak, ako sme sa dohodli,“ povedal.

„Príliš jednoduché pre tvojho ostreľovača, to určite.“ Povedala to s ľahkosťou a rovnakou hlasitosťou ako on. Keby to niekto začul, myslel by si, že žartuje. Ale ostatné dve skupinky obedujúcich nahlas hovorili a smiali sa a okoloidúci počúvali hudbu cez slúchadlá na mobiloch. Nikto okrem Carstona sa nestaral, čo hovorí.

„To som nikdy nebol ja, Juliana. Istotne to vieš.“

Teraz bola na rade ona, aby sa zatváрила neprekvapene. Bolo to tak dávno, keď ju niekto oslovil jej skutočným menom, že to znelo ako meno niekoho cudzieho. Po počiatočnom šoku pocítila nepatrný záchvev spokojnosti. Bolo dobre, že jej vlastné meno znie cudzo. Znamená to, že to robí dobre.

Oči mu padli na očividnú parochňu – v skutočnosti bola dosť podobná jej skutočným vlasom, ale on si bude myslieť, že skrýva niečo veľmi odlišné. Potom sa donútil pozrieť jej opäť do očí. Ešte chvíľu čakal na jej reakciu, ale keďže mlčala, pokračoval, slová volil opatrne.

„Osoby, ehm, ktoré sa rozhodli, že by si mala... odísť... upadli do nemilosti. Treba povedať, že to nikdy nebolo populárne rozhodnutie, a nás, ktorí sme s ním nikdy nesúhlasili, už tieto osoby neovládajú.“

Mohla to byť pravda. Pravdepodobne nebola.

Odpovedal na jej skeptický pohľad. „Postihli ťa nejaké... nepríjemné udalosti v posledných deviatich mesiacoch?“

„A to som si myslela, že som v hre na schovávačku už lepšia ako ty.“

„Je koniec, Julie. Právo premohlo moc.“

„Zbožňujem šťastné konce.“ Ťažký sarkazmus.

Zašklábil sa, zdalo sa, že je dotknutý jej poznámkou. Alebo to aspoň predstieral.

„Nie také šťastné ako toto všetko,“ povedal pomaly. „Šťastný koniec by to bol vtedy, keby som ťa nekontaktoval. Zostala by si na pokoji do konca svojho života. A bol by to dlhý život, pokiaľ je to v našich silách.“

Prikývla, ako keby súhlasila, ako keby tomu verila. V starých časoch by predpokladala, že Carston je presne taký, ako sa javí. Dlhو bol tvárou dobrých chlapcov. Teraz to bolo zvláštnym spôsobom až zábavné, ako hra snažiť sa dešifrovať, čo každé jeho slovo v skutočnosti znamenalo.

Až na to, že tu bol ten tichučký hlások, ktorý sa nesmelo pýtal: Čo ak to nie je hra? Čo ak je to pravda... že by som mohla byť slobodná?

„Bola si najlepšia, Juliana.“

„Doktor Barnaby bol najlepší.“

„Viem, že to nechceš počuť, ale on nikdy nemal tvoj talent.“

„Vďaka.“

Zdvihol obočie.

„Nie za kompliment,“ vysvetlila. „Ďakujem ti za to, že sa mi nesnažíš nahovoriť, že jeho smrť bola nehoda.“ Ešte stále veselým tónom.

„Bolo to zlé rozhodnutie, motivované podozrievavosťou a zradou. Osoba, ktorá zapredá svojho partnera, má vždy pocit, že jeho partner ho ide zapredať rovnakým spôsobom. Nečestní ľudia neveria, že existujú čestní ľudia.“

Ďalej ho počúvala s kamennou tvárou.

Nikdy počas celých troch rokov sústavne na úteku neprezradila ani jediné tajomstvo, do ktorého bola zasvätená. Ani jediný raz nedala svojim prenasledovateľom žiadny dôvod, aby si o nej mysleli, že je zradkyňa. Hoci sa ju snažili zabiť, ona zostala lojálna. A oddeleniu na tom vôbec nezáležalo.

Nezáležalo im na mnohom. Na chvíľu ju rozptýlila spomienka, ako blízko bola k tomu, čo hľadala, kam sa už mohla dostať v najpálčivejšom smere svojho výskumu, keby ju neprerušili. Ani na tomto projekte im očividne vôbec nezáležalo.

„Ale za bláznov sa teraz považujú tieto nelojálne tváre,“ pokračoval Carston. „Pretože sa nám nikdy nepodarilo nájsť nikoho takého dobrého,

ako si ty. Dopekla, nenašli sme ani nikoho spolovice takého dobrého ako Barnaby. Žasnem nad tým, ako ľudia ľahko zabúdajú na to, že talent je obmedzená komodita.“

Čakal, zjavne v nádeji, že prehovorí, že sa niečo opýta, že prejaví aspoň náznak záujmu. Iba naňho zdvorilo hľadela, asi ako na cudzinca, ktorý si jej číslo našiel v zozname.

Vzdychol, a potom sa k nej naklonil, znenazdajky napäto. „Máme problém. Potrebujeme odpovede, ktoré nám dokážeš dať len ty. Nemáme nikoho iného, kto dokáže urobiť túto prácu. A tentoraz to nesmieme pokašľať.“

„Ty, nie *my*,“ povedala jednoducho.

„Viem, že si lepšia, Juliana. Záleží ti na nevinných.“

„Záležalo. Dalo by sa povedať, že táto moja časť sa stala obeťou vraždy.“

Carston sa opäť zaškľabil.

„Juliana, je mi to ľúto. Vždy mi to bolo ľúto. Snažil som sa ich zastaviť. Tak veľmi sa mi ulavilo, keď si im preklzla pomedzi prsty. *Zakaždým*, keď si im preklzla pomedzi prsty.“

Nemohla si pomôcť, urobilo na ňu dojem, že toto všetko priznal. Žiadne popieranie, žiadne výhovorky. Žiadne: *Bola to len nešťastná náhoda v laboratóriu*, ako očakávala. Žiadne: *To sme neboli my, boli to štátni nepriatelia*. Žiadne výmysly, len potvrdenie.

„A teraz je to každému ľúto.“ Stíšil hlas, a ona musela dobre načúvať, aby rozpoznala jeho slová. „Pretože tá nemáme, a ľudia budú umierať, Juliana. Tisíce ľudí. Státisíce.“

Tentoraz čakal, kým nad tým rozmýšľala. Trvalo jej zopár minút, kým si to prebrala zo všetkých možných uhlov.

Aj ona teraz hovorila potichu, ale dala si záležať na tom, aby v jej hlase nebol žiaden záujem ani emócia. Len konštatovanie očividných faktov, aby sa konverzácia posunula ďalej. „Poznáš niekoho, kto má životne dôležité informácie.“

Carston prikývol.

„Nemôžeš jeho alebo ju vziať von, pretože ostatným by došlo, že o nich vieš. Čo by urýchlilo priebeh udalostí, pri ktorých by si uprednostnil, aby nenastali.“

Ďalšie prikývnutie.

„Hovoríme o veľmi zlých veciach, je tak?“

Povzdychnutie.

Nič na oddelení nefungovalo tak dobre ako terorizmus. Najali ju ešte predtým, ako sa stihol usadiť emocionálny prach okolo diery po Dvojičkách. Zabrániť terorizmu bolo vždy hlavnou náplňou jej práce – jej najlepšie zdôvodnenie. Hrozba terorizmu sa takisto zakladala na manipulácii, prekrúcaní a skresľovaní, až napokon stratila všetku vieru v to, že v skutočnosti robí vlasteneckú prácu.

„A o niečom veľkom,“ povedala bez otáznika. Najväčším strašiakom bolo vždy toto – v istom bode sa ktosi, kto úprimne nenávidel Spojené štáty, dostal k čomusi nukleárnemu. To bol ten tmavý tieň, ktorý jej profesiu ukrýval pred zrakmi sveta, ktorý ju robil takou nenahraditeľnou, bez ohľadu na to, ako veľmi si bežný občan želal, aby neexistovala.

A ono sa to *stalo* – neraz. Ľudia ako ona zabránili tomu, aby sa tieto situácie zmenili na katastrofálne ľudské tragédie. Bol to kompromis. Horor v malom verzus hromadný masaker.

Carston pokýval hlavou a jeho svetlé oči boli zrazu utrápené. Nemohla sa ubrániť pocitu vnútornej triašky, keď si uvedomila, že to boli dve číslo dva. Existovali iba dve takéto veľké hrozby.

Je to biologické. Nevyslovila to nahlas, iba perami.

Carstonov bezútešný výraz bol jej odpoveďou.

Chvíľu hľadela do zeme, preberala všetky jeho odpovede a delila ich do dvoch stĺpcov, do dvoch zoznamov možností vo svojej hlave. Stĺpec jeden: Carston bol talentovaný klamár, ktorý hovoril veci, aby ju motivoval dostať sa na miesto, kde boli ľudia lepšie pripravení zlikvidovať Julianu Fortisovú navždy. Myslelo mu to rýchlo a brnkalo jej na tie najcitlivejšie struny.

Stĺpec dva: Nieкто vlastnil biologickú zbraň hromadného ničenia a oni nevedia, kde ani kedy ju použije. Ale poznali niekoho, kto to vedel.

Márnivosť trochu zavážila, čím sa rovnováha mierne narušila. Vedela, že bola dobrá. Bolo pravdou, že pravdepodobne nenašli nikoho lepšieho.

Jednako by všetky svoje peniaze stavila na stĺpec jeden.

„Jules, nechcem, aby si bola mŕtva,“ povedal potichu, keď odhadol tok jej myšlienok. „Nekontaktoval by som ťa, keby to nebolo tak. *Nechcel* by som sa s tebou stretnúť. Pretože som si istý, že máš minimálne šesť spôsobov, ako ma zavraždiť tu a teraz, a všetky dôvody na svete, aby si jeden z nich použila.“

„Naozaj si myslíš, že by som prišla iba so šiestimi?“ opýtala sa.

Na sekundu sa nervózne zamračil, potom sa rozhodol zasmiať. „Máš bod. Nechcem zomrieť, Jules. Som úprimný.“

Pohľad mu padol na medailón na jej krku a ona potlačila úsmev.

Vrátila sa k ľahkému tónu. „Uprednostnila by som, keby si ma volal doktorka Fortisová. Myslím, že nazývanie sa krstnými menami máme už za sebou.“

Zatváril sa zranene. „Nežiadam ťa o odpustenie. Mal som urobiť viac.“

Prikývla, hoci s ním opäť nesúhlasila, len sa chcela posunúť ďalej v rozhovore.

„Prosím ťa, aby si mi pomohla. Nie, nie mne. Aby si pomohla nevinným ľuďom, ktorí zomrú, ak to odmietneš.“

„Ak zomrú, nebude to moja vina.“

„Viem, Ju – doktorka. Viem. Bude to moja vina. Ale pre nich vôbec nie je podstatné, či to bude vina. Budú mŕtvi.“

Vydržala jeho pohľad. Nebude tou, kto uhne ako prvý.

Jeho výraz trochu potemnel. „Chceš počuť, čo sa im stane?“

„Nie.“

„Možno by to bolo príliš i na *tvoj* žalúdok.“

„Pochybujem. Ale na tom vôbec nezáleží. Čo by sa im *mohlo* stať, je druhoradé.“

„Rád by som vedel, čo je dôležitejšie ako státisíce amerických životov.“

„Bude to znieť príšerne sebecky, ale to, že ešte stále dýcham, tromflo z môjho pohľadu všetko ostatné.“

„Keby si bola mŕtva, nemohla by si nám pomôcť,“ povedal Carston stroho. „Poučili sme sa. Nebude to posledný raz, čo ťa potrebujeme. Nespravíme tú istú chybu dvakrát.“

Nenávidela sa za to, že mu to zožrala, ale rovnováha sa ešte viac narušila. Čo Carston hovoril, *dávalo* zmysel. Určite jej neboli neznáme zmeny politiky. Čo ak to všetko bola pravda? Mohla sa hrať na chladnú, ale Carston ju dobre poznal. Len ťažko by dokázala žiť s katastrofou týchto rozmerov, keby vedela, že bola istá nádej niečo s tým urobiť. Takto ju na úplnom začiatku zlákali na to najhoršie možné povolanie na svete.

„Nepredpokladám, že máš pri sebe súbory,“ povedala.

KAPITOLA 3

Dnes sa bude volať Alex.

Potrebovala vypadnúť z D.C., až napokon skončila v malom moteli severne od Filadelfie. Bol to jeden z pol tucta motelov, ktoré lemovali diaľnicu na výjazde z mesta. Keby ju niekto sledoval, trvalo by mu chvíľu, kým by ich všetky prehľadal, aj keby sa mu na začiatku nejako podarilo zúžiť jej pozíciu na túto časť mesta. Nenechala po sebe žiadnu stopu, takže prenasledovateľ by mohol pokojne skončiť až v Pensylvánii. Tak či onak, dnes v noci bude aj tak spať vo vani ako zvyčajne.

V malej izbe nebol žiadny stôl, takže si všetky súbory rozložila na posteľ. Vyčerpávalo ju už len hľadiť na ne. Nebolo to také jednoduché, že by ich mohol Carston poslať niekam po kuriérovi FedEx.

Informácie boli pripravené, povedal jej Carston. Dúfal, že sa s ním stretne, a keby ju očakával, doniesol by tie súbory so sebou. Trvala na papierovej verzii a on súhlasil. Dala mu pokyny na doručenie.

Problém bol prerušiť spojenia na oboch koncoch.

Nemohla napríklad požiadať Carstona, aby súbory napchal do odpadkového koša, a najat' niekoho, aby jej ich vyzdvihol – bolo príliš jednoduché sledovať odpadkový kôš. Špehovia by videli osobu, ktorá vyzdvihla súbory, a sledovali by ju. Táto osoba by mohla zobrať súbory na iné miesto uloženia predtým, ako by sa k nim priblížila ona, ale to by ju už sledovali. Po celý čas musel byť balíček mimo dohľadu špehov dostatočne dlho na to, aby mohla urobiť malý podfuk.

Takže Carston podľa jej inštrukcií nechal balík na recepcii v hoteli Brayscott. Pán Green bol v pohotovosti. Myslel si, že Carston bol jej priateľ, ktorý ukradol naspäť rodinné dedičstvo od násilníckeho bývalého, ktorý ho istotne prenasledoval.

Pán Green jej poskytol kód, aby mala vzdialený prístup na sledovanie záznamu bezpečnostných kamier z internetovej kaviarne na míle ďaleko. To, že nevidela osoby prenasledujúce Carstona, neznamenalalo, že tam neboli, ale zdalo sa, že jednoducho doručil balík a odišiel. Riaditeľ si počínal dobre a nasledoval jej pokyny, pravdepodobne hlavne preto, že vedel, že sa naňho pozerá. Balíček sa dostal do výtahu a dole do práčovne, kde bol preložený na vozíček chyžnej, doručený do jej izby a potom ho cykloposlíček, ktorému dala kartu od hotelovej izby a päťsto dolárov, uložil do jej nenápadného čierneho kufra. Cykloposlíček išiel okľukou podľa jej inštrukcií, ktoré mu dala cez lacný mobil s predplateným kreditom, ktorého sa už zbavila, a napokon doručil balík zmätenému predavačovi v kopírovacom centre naproti v kaviarni.

Dúfala, že špehovia boli ešte stále v hoteli a čakali, kým tam vpochoduje cez hlavný vchod. Pravdepodobne boli bystrejší, ale aj keby tam bolo desať špehov, neboli by schopní sledovať každého cudzinca, ktorý vyšiel z hotela. Keby sa jeden z nich nalepil na jej poslíčka, mal by to s jeho sledovaním ťažké. Mohla si iba držať palce, že ju teraz nikto nesleduje.

Musela sa presúvať rýchlo. Nasledujúca hodina bola najnebezpečnejšou časťou jej plánu.

Samozrejme, vedela, že v materiáloch bude ukryté nejaké sledovacie zariadenie. Povedala síce Carstonovi, že ich prehľadá a objaví ho, ale asi si domyslel, že na to nemá technológiu. Čo najrýchlejšie si dala urobiť sadu farebných kópií. Trvalo to pätnásť minút, príliš dlho. Kópie vložila do aktovky a originály do papierovej tašky, ktorú jej dala dievčina pri pokladni. Škatuľu nechala tam, v odpadkovom koši.

Čas hral skutočne proti nej. Naskočila do taxíka a nechala sa odviezť do horšej štvrte D.C., kde hľadala prvé možné miesto, ktoré by jej poskytlo

potrebné súkromie. Nemala čas vyberať si, a napokon nechala taxikára, aby na ňu počkal na konci nechutnej ulice. Bol to presne ten druh správania, ktoré si určite zapamätá, ale nedalo sa s tým nič robiť. Už ju mohli sledovať. Ponáhľala sa na koniec slepej ulice – miesta ako stvoreného na dolapenie, postavila sa za smetiak a nohou očistila miesto na polámanom asfalte.

Keď začula sa sebou pohyb, vyskočila a otočila sa, s rukou na hrubom čiernom opasku, prstami automaticky hľadala tenkú striekačku ukrytú najďalej vľavo.

Z druhej strany ulice ju s fascinovaným výrazom pozoroval zmätený muž ležiaci na kartónoch a handrách, ale mlčal a ani sa nepohol, či už smerom k nej, alebo preč. Nemala čas premýšľať o tom, čo by mohol vidieť. Sledovala bezdomovca periférnym pohľadom a obrátila svoju pozornosť na tašku s originálnymi dokumentmi. Z kabelky vytiahla kvapkaciu fľaštičku v tvare citróna a vstrekla jej obsah do papierovej tašky. Vôňa benzínu nasýtila vzduch okolo. Mužov výraz sa nezmenil. Potom škrtla zápalkou.

Starostlivo sledovala, ako dokumenty horia, s hasiacim prístrojom v ruke, keby sa oheň začal rozširovať. Zdalo sa, že bezdomovca táto časť nudí. Otočil sa jej chrbtom.

Čakala, kým sa všetky zdrapy premenili na popol, a uhasila plamene. Ešte nevedela, čo v tých súboroch bolo, ale určite niečo veľmi chúlостivé. Ešte nikdy nepracovala na projekte, ktorý by nebol chúlостivý. Podrážkou na topánke rozdrvila čierno-biely prášok na chodníku. Nezostal ani kúsok, bola si tým istá. Hodila päťák mužovi ležiacemu na kartóne, kým naskočila späť do taxíka.

Potom nasledovala séria taxíkov, dve jazdy metrom, a niekoľko blokov pešo. Nemohla si byť istá, že sa ich striasla. Mohla sa len snažiť najlepšie, ako vedela, a byť v pohotovosti. Ďalším taxíkom sa dostala do Alexandrie, kde si prenajala tretie auto na tretiu zbrusu novú kreditku.

A tak sa ocitla mimo Filadelfie v tejto lacnej hotelovej izbe, kde silný dezodorant bojoval s pachom zatuchnutého cigaretového dymu, a zízala na uhlňadné kôpky papiera porozkladané na posteli.

Meno objektu bolo Daniel Nebecker Beach.

Mal dvadsaťdeväť. Svetlá pleť, vysoký, strednej postavy, stredne dlhé popolavo hnedé vlnité vlasy – ich dĺžka ju z nejakého dôvodu prekvapila, možno preto, že bola často v kontakte s vojakmi. Orieškovohnedé oči. Narodený v Alexandrii rodičom Alanovi Geoffreymu Beachovi a Tine Anne Beachovej, rodenej Nebeckerovej. Jeden súrodenec, Kevin, starší o rok a pol. Jeho rodina žila v Marylande väčšinu jeho detstva, okrem krátkeho pobytu v Richmonde, Virginii, kde chodil dva roky na strednú školu. Daniel študoval na univerzite v Towsone so špecializáciou na stredoškolskú pedagogiku a s angličtinou ako vedľajším odborom. Rok po ukončení štúdia na univerzite stratil obidvoch rodičov pri autonehode. Vodič, ktorý do nich narazil, tiež podľahol zraneniam, v krvi mu namerali 2,1 promile alkoholu. Päť mesiacov po pohrebe rodičov Danielovho brata usvedčili z výroby metamfetamínu a jeho predaja maloletým a odsúdili ho na deväť rokov vo wisconsinskom nápravno-výchovom ústave. Daniel sa rok nato oženil a o dva roky rozviedol, jeho exmanželka sa vydala takmer okamžite po rýchlom rozvode a novému manželovi – právnikovi – porodila dieťa šesť mesiacov po svadbe. Tu nie je príliš ťažké čítať medzi riadkami. V tom istom roku zomrel jeho brat pri bitke vo väzení. Veľmi dlhé ťažké obdobie.

Daniel v súčasnosti vyučuje históriu a angličtinu na strednej škole vo štvrti, ktorú by väčšina ľudí považovala za horšiu štvrť D.C. Je tiež trénerom dievčenského volejbalového tímu a dozerá na študentskú radu. Dva-krát po sebe vyhral cenu učiteľa roka, o ktorej rozhodujú študenti. Posledné tri roky po rozvode strávil Daniel leto spoluprácou s organizáciou Miesto pre humanitu, najprv v Hidalgu v Mexiku, potom v El Minya v Egypte. Tretie leto strávil postupne v obidvoch lokalitách.

Žiadne fotografie zosnulých rodičov ani brata. Bola tam fotografia exmanželky – oficiálna svadobná fotografia. Bola tmavovlasá a nápadne krásna, strhávala na seba všetku pozornosť. On pri nej vyzeral ako dodatočná myšlienka, hoci jeho široký úsmev bol oveľa autentickejší ako výraz na starostlivo naaranžovaných črtách jej tváre.

Alex by bola radšej, keby bol súbor plnší, ale vedela, že s jej povahou orientovanou na detaily občas očakávala od analytikov priveľa.

Na povrchu bol Daniel absolútne čistý. Slušná rodina (sebadeštrukčný cyklus, ktorý viedol k smrti jeho brata, bol vo svetle autonehody rodičov úplne pochopiteľný). Obet' rozvodu (nebolo nič nezvyčajné, že si manželka zanieteneho učiteľa uvedomila, že jeho príjem nebude postačovať na jej márnivý životný štýl). Favorit znevýhodnených detí. Altruista vo voľnom čase.

V súbore sa neuvádzalo, čo ako prvé upútalo pozornosť vlády, ale keď oškrabali povrch, začala spod neho presakovať temnota.

Podľa všetkého to začalo v Mexiku. Vtedy ho nesledovali, takže jeho príbeh rozprávali iba cifry na bankových účtoch. Forezní účtovníci dali dokopy dobre zdokumentovanú históriu. Najprv sa na jeho bankovom účte, kde bolo po rozvode iba zopár stoviek, sčistajasna objavilo desaťtisíc. A o niekoľko týždňov ďalších desaťtisíc. Do konca leta to bolo dokopy šesťdesiatisíc. Vrátil sa do práce v USA a šesťdesiatisíc sa vyparilo. Možno platba za byt alebo luxusné auto? Nie, nič viditeľné, nič v záznamoch. Ďalší rok, keď bol v Egypte, na jeho konto nepribudla žiadna veľká suma. Bolo to gemblerstvo? Dedičstvo?

Toto samo osebe nepostačovalo, aby to upútalo niečiu pozornosť bez nejakého tipu, ale v súbore nedokázala lokalizovať žiaden katalyzátor. Dokonca aj s konkrétnym tipom by niekto na účtovnom oddelení musel byť robiť veľa nadčasov, alebo sa príšerne nudiť, pretože napriek chýbajúcej naliehavosti finančný analytik stopoval tých šesťdesiatisíc dolárov ako policajný pes s ňufákom pri zemi. Napokon ich vystopoval – na novom účte na Kajmanských ostrovoch. A s nimi ďalších stotisíc.

V tomto bode sa Danielovo meno dostalo na zoznam. Nie zoznam CIA, FBI či NSA, ale na zoznam daňového odboru Ministerstva financií USA. Dokonca to nebol ani len zoznam s vysokou prioritou. Jeho meno nebolo veľmi blízko k vrchným priečkam, bol len niekým, na koho sa treba pozrieť.

Na chvíľu uvažovala, ako ho asi ovplyvnila smrť jeho brata. Zdalo sa, že ho dosť pravidelne navštevoval, bol jedinou rodinou, ktorá mu ostala. Žena mu ušla, brat zomrel. To vyzerá ako slušný recept, ako niekoho zatlačiť hlbšie do zlých rozhodnutí.

Peniaze pribúdali, a vôbec to nevyzeralo na príjmy pašeráka či drogového dílera. Žiaden nezarábal tak dobre.

Potom sa peniaze začali hýbať a bolo čoraz ťažšie ich sledovať, ale dokopy to bolo asi desať miliónov dolárov na meno Daniel Beach pohybujúcich sa od Karibiku cez Švajčiarsko do Číny a späť. Možno niekoho kryl svojím menom, aby ukryl jeho aktíva, ale vo všeobecnosti takíto zlí chlapi nedávali finančné prostriedky do rúk náhodným učiteľom.

Ako by ich asi tak mohol zarobiť?

V tomto bode už, samozrejme, sledovali jeho kontakty, a rýchlo sa im to vyplatilo. Ktosi menom Enrique de la Fuentes sa zjavil na zrnitej čierno-bielej fotografii z bezpečnostnej kamery na parkovisku pri moteli v Mexico City, kde bol ubytovaný Daniel Beach.

Bola už mimo hry niekoľko rokov a toto meno jej nič nehovorilo. Dokonca aj keby ešte pracovala na oddelení, pravdepodobne by to nebolo súčasťou jej pracovnej náplne. Príležitostne sa pracovne dotkla kartelových problémov, ale drogy nikdy nespustili blikajúce červené svetlá a kvíliace sirény tak, ako potenciálne vojny a terorizmus.

De la Fuentes bol drogový magnát, a drogovým magnátom – dokonca aj tým prudko stúpajúcim nahor – sa zriedkakedy dostala pozornosť jej oddelenia. Vláda USA sa vo všeobecnosti veľmi nezaujímalá, či sa drogoví magnáti navzájom zabíjali, a tieto drogové vojny mali zvyčajne veľmi malý

vplyv na životy bežných amerických občanov. Drogoví díleri nechceli zabíjať svojich zákazníkov. To nebolo dobré pre ich biznis. Nikdy v živote, za celé tie roky, dokonca ani pri bezpečnostných previerkach, ktoré boli nevyhnutnou súčasťou jej práce, nepočula o drogovom magnátovi, ktorý by sa zaujímal o zbrane hromadného ničenia. Samozrejme, keby šlo o zisk, nikto sa nedá úplne vylúčiť. *Profitovať z predaja* je však niečo úplne iné ako *rozpútanie pekla*.

De la Fuentes získal stredne veľkú kolumbijskú výzbroj pri nepriateľskom (veľmi jemne povedané) prevzatí v polovici deväťdesiatych rokov, a potom sa viackrát pokúsil o vytvorenie operačnej základne južne od hranice s Arizonou. Zakaždým ho odohnal neďaleký kartel, ktorý ovládal hranicu medzi Texasom a Mexikom. Začal byť netrpezlivý a hľadal stále neortodoxnejšie spôsoby, ako sa zbaviť svojich nepriateľov. A potom si našiel spojenca.

Začala zuby. *Toto* meno poznala – poznala a nenávidela. Zásah zvonka bol dostatočne hrozný. Cítila najhlbší odpor k osobe, ktorá sa narodila v slobode a s privilegiom demokratického národa, a potom to zneužila na útok na ich zdroj.

Táto domáca teroristická organizácia mala viacero názvov. Oddelenie ju volalo Had, podľa tetovania jedného z ich neskorších vodcov – a podľa verša z *Kráľa Leara*. Pomáhala pri zneškodnení niekoľkých veľkých sprisahaní, ale to jedno, ktoré im vyšlo, jej z času na čas spôsobovalo nočné mory. V súbore sa nespomínalo, odkiaľ prišiel prvý kontakt, iba to, že dospeli k dohode. Ak de la Fuentes uskutoční svoju časť úlohy, dostane dostatok peňazí, mužov a zbraní, aby vyradil z hry konkurenčný kartel. A teroristi dosiahnu, čo chceli – destabilizáciu amerického národa, hrôzu, skazu a všetko, o čom snívali.

Bolo to zlé.

Pretože čo už mohlo byť lepšie na destabilizáciu ako laboratórne vytvorený smrtiaci chrípkový vírus? Najmä taký, ktorý sa dal ovládať.

Presne videla, kedy sa analytické hľadisko zmenilo na perspektívu špiónov. Oveľa jasnejší obraz.

Špióni ho volali TCX-1 (v súboroch nebol žiadny zápis o tom, čo znamenali tieto písmená, a dokonca ani pri svojich značne špecializovaných vedomostiach z medicíny nemala ani predstavu). Vláda si bola vedomá toho, že superchrípka TCX-1 existovala, ale mysleli si, že ju zlikvidovali počas tajnej operácie v Severnej Afrike. Laboratórium bolo zničené, zodpovední zadržaní (a poväčšine popravení). O TCX-1 viac nebolo počuť.

Kým sa znova nezjavila v Mexiku pred niekoľkými mesiacmi spolu so zásobami život zachraňujúcej vakcíny, už začlenenej do novej dizajnerskej drogy.

Začínala ju bolieť hlava, bolesť bola extrémne lokalizovaná. Ako keby jej horúcou ihlou pichali rovno za ľavým okom. Spala zopár hodín po tom, ako sa ubytovala, a predtým, ako sa ponorila do súborov, ale nebolo to dosť. Zdvihla sa a z toaletnej taštičky vybrala štyri tabletky Ibuprofenu a prehltla ich nasucho. O dve sekundy si uvedomila, že má úplne prázdny žalúdok a tie tabletky jej doň bezpochyby vypália dieru. V kabelke mala vždy zopár proteínových tyčíniek. Rýchlo jednu zjedla a vrátila sa k čítaniu.

Teroristi vedeli, že ich vždy sledujú, takže de la Fuentesovi dali informácie. De la Fuentes zabezpečí pracovnú silu – podľa možnosti neškodnú, nenápadnú pracovnú silu.

Ako napríklad učiteľ.

Podľa toho, čo vedeli dať dokopy najlepšie analytické mozgy, Daniel Beach, po každej stránke dobrý chlapec, odišiel do Egypta a získal TCX-1 pre pahltného, labilného drogového magnáta. A očividne bol ešte stále súčasťou plánu. Z dostupných dôkazov to vyzeralo tak, že práve on doniesol TCX-1 na americkú pôdu.

Vdýchnuteľná dizajnerska droga obsahujúca vakcínu už bola v obehu, cenní zákazníci by sa nikdy neocitli v nebezpečenstve, a možno práve to

bolo druhou časťou plánu. Dokonca aj ten najlabilnejší drogový magnát musel byť pragmatický, pokiaľ išlo o peniaze. Takže možno tí, ktorí nie sú zákazníkmi, sa práve dozvedia, kde čaká spása – a takto by vznikla úplne nová zúfalá klientela. Daniel Beach bol bezpochyby už imúnny. Dať do obehu vírus nebola ťažká úloha, bolo to asi také jednoduché ako potrieť infikovaným tampónom povrch, ktorého sa pravidelne niekto dotýka – kľučka, pult, klávesnica. Vírus bol vytvorený tak, aby sa šíril ako príslovenčný požiar – nebolo vôbec potrebné vystaviť mu až tak veľa ľudí. Len zopár v Los Angeles, zopár vo Phoenixe, zopár v Albuquerque, zopár v San Antoniu. Daniel už mal rezervácie v hoteloch vo všetkých týchto mestách. Chystal sa vyraziť na svoju smrtonosnú misiu – pod zámienkou návštevy viacerých miest, kde sídli organizácia Miesto pre humanitu, ako príprava na školskú exkurziu budúci rok na jeseň – o tri týždne.

Organizácia Had a de la Fuentes sa pokúšali zorganizovať najničivejší útok, aký bol kedy spáchaný na americkej pôde. A ak bola pravda, že de la Fuentes už vírus a vakcínu premenil na zbraň, mali vynikajúce šance na úspech.

Carston nežartoval. To, o čom sa pôvodne domnievala, že bol pokus, ako jej zabrnkať na citlivú strunu, sa teraz javilo ako neuveriteľná ukážka sebaovládania. Zo všetkých potenciálnych katastrof, ktoré sa jej kedy dostali na stôl – keď za ním ešte sedela, bola táto úplne najhoršia, a to už zažila dosť zlé veci. Už sa dokonca raz vyskytla iná biologická zbraň s potenciálom napáchať takéto škody, ale tej sa nikdy nepodarilo dostať von z laboratória. Toto bol realizovateľný plán, ktorý už prebiehal. A v stávke boli životy státisícov ľudí – skôr sa to blížilo k miliónu, možno viac, kým by CDC dostalo situáciu pod kontrolu. Carston vedel, že si to uvedomí. Zámerne túto katastrofu bagatelizoval, aby to znelo realistickejšie. Občas je pravda horšia ako výmysel.

V stávke toho bolo viac, ako čakala. Táto skutočnosť jej sťažovala zdôvodniť si svoju hru, kde toho bolo v stávke oveľa menej. Bolo jej odhodlanie

zachrániť si svoj vlastný život vôbec obhájiteľné tvárou v tvár takejto hrôze? V rozhovore s Carstonom sa tvrdo držala svojej línie, ale keby existovala šanca, že tento príbeh je viac než len pasca, mala vôbec inú možnosť, než pokúsiť sa to zastaviť?

Keby Daniel Beach zmizol, de la Fuentes by vedel, že po ňom niekto ide. Je šanca, že by konal skôr, ako plánoval. Daniel bude musieť prehovoriť, a to rýchlo. A potom sa bude musieť vrátiť späť do bežného života, byť na očiach, a udržať megalomanského drogového magnáta v pohode, až kým ho dobrí chlapi nezlikvidujú.

Na začiatku bolo štandardným operačným postupom, že Alexine objekty sa načas vypustia do voľnej prírody. Bola to súčasť jej špecializácie, Alex bola najlepšia v získavaní informácií bez toho, aby došlo k poškodeniu objektu (pred Alex bol najlepším a jediným mužom na túto prácu Barnaby). CIA, NSA a väčšina podobných vládnych organizácií mali svoje vlastné tímy na vypočúvanie objektov, ktoré mali byť zlikvidované, keď sa od nich získali potrebné informácie. Časom, keď sa osvedčila viac než ten najlepší z ostatných tímov, bola Alex čím ďalej, tým zaneprázdnenejšia. Hoci ostatné sekcie by radšej ostali izolované od sveta a nechali si informácie medzi svojimi ľuďmi, výsledky hovorili samé za seba.

Vzdychla si a opäť sa sústredila na prítomnosť. Jedenásť fotografií Daniela Beacha ležalo v rade na vankúšoch pri záhlaví postele. Bolo ťažké dať si dokopy dve strany mince. Na skorších záberoch vyzeral ako chlapec, jemne zvlnené vlasy priam vyžarovali nevinnosť a čisté úmysly. No hoci bola na záberoch špiónov rovnaká tvár, všetko bolo iné. Vlasy mal vždy schované pod kapucňou alebo šiltovkou (jedno z jej častých maskovaní), postoj bol agresívnejší, výraz chladný. Už mala do činenia s profesionálmi. Potrvá to pravdepodobne dlhšie ako jeden víkend. Znova sa zadívala na dve totožné, ale protichodné tváre a prebehlo jej hlavou, či nemá Daniel skutočnú psychickú poruchu alebo či sa nadobro zmenil, a tá nevinná tvár už neexistuje.

Niežeby na tom záležalo – zatiaľ. Bolesť hlavy pociťovala, ako keby jej vypaľovala diery zvnútra očnej buľvy. Vedela, že to nebolo hodinami čítania. Nie, zdrojom tej bolesti bolo rozhodnutie, ktoré sa pred ňou týčilo.

Pozbierala všetky súbory a odložila ich do kufra. Zdecimovanie obyvateľstva juhovýchodnej Ameriky muselo pár hodín počkať.

Bola v inom aute ako dnes ráno. Predtým, ako sa ubytovala v moteli, sa vrátila do autopožičovne v Baltimore a zobrala si taxík do Yorku v Pensylvánii. Taxík ju vyhodil len pár minút chôdze od domu, kde muž s priezviskom Stubbins predával trojročný Tercel, ako inzeroval na Craigsliste. Platila v hotovosti a použila meno Cory Howardová, potom sa odviezla na novom aute do Filadelfie. Išla cestou, ktorá sa *dala* sledovať, ale bolo by to veľmi ťažké.

Odišla niekoľko míľ od motela, potom si vybrala malý podnik, kde sa zdalo, že je čulý ruch. Bolo to žiaduce z dvoch dôvodov. Po prvé, bola menej zapamätateľná v dave. Po druhé, jedlo bolo pravdepodobne jedlé.

Stoly boli obsadené, takže sa najedla pri malom bare. Stena za barom bola zrkadlová, mohla pozorovať dvere a predné okná bez toho, aby sa musela otáčať. Bolo to dobré miesto. Dala si šťavnatý hamburger, cibuľové krúžky a čokoládový kokteil. Všetko bolo delikátne. Kým jedla, vypla si mozog. Za posledných deväť rokov sa v tejto činnosti dosť vypracovala, dokázala odčleniť takmer čokoľvek. A kým sa sústredila na jedlo a pozorovala ľudí naokolo, bolesť hlavy sa zmiernila na tupé pulzovanie. Počas jedla Ibuprofen nakoniec vyhral a bolesť sa rozplynula úplne. Objednala si orechový koláč ako dezert, hoci bola plná a nevládala z neho zjesť ani kúsok. Naťahovala čas. Keď doje, bude sa musieť rozhodnúť.

Bolesť hlavy si na ňu počkala v aute, vedela, že sa to stane, ale nebola už taká ostrá ako predtým. Jazdila po náhodných tichých uliciach obytnej štvrte, kde by akýkoľvek prenasledovateľ neunikol pozornosti. Malé predmestie bolo tmavé a prázdne. Po niekoľkých minútach zamierila bližšie k centru mesta.

V hlave mala ešte stále dva stĺpce možností.

Prvý, že Carston klamal, aby ju nalákal do smrtiacej pasce, sa zdal stále menej pravdepodobný. Tak či onak musela byť v strehu. Celý tento príbeh mohol byť len výmysel. Všetky dôkazy, koordinované oddelenia a rozliční analytici s odlišnými štýlmi písania a fotografie z celého sveta – mohla to byť veľmi detailne prepracovaná pasca. Nie úplne stopercentná, keďže nijako nemohli vedieť, či sa na to jednoducho nevykašle.

Ale prečo by mal Carston pripravené všetky tieto informácie, keby nedúfal, že jej ich bude môcť dať na dohodnutom stretnutí? Mohli ju jednoducho zabiť bez celej tejto maškarády. Kopa prázdnych papierov by im úplne stačila, ak očakávali, že obeť podvodu bude ležať mŕtva na zemi, skôr ako stihne otvoriť aktovku. Ako dlho mohlo trvať, kým dali toto všetko dokopy? Svojím predčasným príchodom mu nedala žiaden čas, aby to vytvoril narýchlo. Kto bol Daniel Beach v tomto scenári? Jeden z ich ľudí? Alebo nič netušiaci civilista, ktorého pomocou Photoshopu zasadili do exotických scenérií? Museli vedieť, že niektoré z týchto informácií si bude vedieť overiť.

V poslednom súbore jej ponúkli akčný plán. O päť dní, či už s ňou, alebo bez nej, si Daniela vyzdvihnú pri sobotňajšom rannom behu. Nikomu nebude chýbať až do pondelka, keď opäť začne škola. Keby ho niekto náhodou hľadal, mohlo by to vyzeráť tak, že si len odskočil na krátky výlet. Keby súhlasila s tým, že im pomôže, mala by dva dni na to, aby získala informácie, ktoré potrebovali, a potom by mohla slobodne odísť. Dúfali, že bude súhlasiť, aby zostali v kontakte. Núdzová e-mailová adresa, sociálne siete, dokonca inzertná rubrika.

Keby nesúhlasila s ponukou, budú sa snažiť poradiť si najlepšie, ako dokážu bez nej. Ale snažiť sa ušetriť informátora fyzickej ujmy by bolo pomalé... príliš pomalé. Zlyhanie neprichádzalo do úvahy.

Takmer začala slintať pri pomyslení na všetky tie lahôdky, čo ju čakali v laboratóriu. Veci, ku ktorým sa v reálnom svete nikdy nemohla dostať.

Jej sekvencer DNA a reaktor polymérových reťazcov. Už vyrobené proti-látky, ktorými si mohla napchať vrecká, keby bola ponuka úplne férová. Samozrejme, keby to Carston myslel vážne, už by nepotrebovala tieto veci kradnúť.

Pokúsila sa predstaviť si, aké by to bolo znova spávať v posteli. Nenošit' na sebe celú zbierku jedov. Každý deň mať rovnaké meno. Nadväzovať kontakty s inými ľudskými bytosťami bez toho, aby skončili mŕtvi.

Nespoliehaj sa na to, hovorila si. Nedovoľ, aby sa ti to dostalo do hlavy a narušilo tvoj úsudok. Nedovoľ, aby ti nádej zatemnila rozum.

Tak ako boli niektoré z jej predstáv príjemné, rovnako rýchlo z nich vytriezvela, keď sa snažila predstaviť si kroky, ktoré by musela podniknúť pre ich naplnenie. Nedokázala si ani len predstaviť, že by mala prejsť cez lesklé kovové dvere späť na miesto, kde Barnaby kričiac od bolesti umrel. Jej myseľ absolútne odmietla vygenerovať túto predstavu.

Život milióna ľudí mal veľkú váhu, ale vždy to bol istým spôsobom abstraktný konštrukt. Nemala pocit, že by existovalo niečo, čo by ju prinútilo prejsť tými dvermi.

Musela by ich takpovediac obísť.

Iba päť dní.

Čakalo ju tak veľa práce.

KAPITOLA 4

Táto operácia takmer vyčerpala celú jej finančnú rezervu. Nemohla tú myšlienku dostať z hlavy von. Keby prežila nasledujúci týždeň a nič by sa nezmenilo v jej pracovnoprávnom vzťahu s oddelením, mala by vážne finančné problémy. Meniť život trikrát ročne nebola lacná záležitosť.

V prvom rade už len získať disponibilné zdroje bolo dosť. Mala peniaze – plat bol určite jedným z faktorov, pre ktoré sa na samom začiatku rozhodla pre túto prácu, a ešte predtým, keď zomrela jej mama, zdedila slušnú sumu z poisťky. Ale keď človek pracuje s vplyvnými paranoikmi, ktorí si pravdepodobne poznačia do osobného spisu aj zmenu značky zubnej pasty, nemôže si len tak vybrať všetky peniaze a strčiť ich do škatule od topánok pod posteľ. Aj keby predtým nemali nič v pláne, možno by to bol pre nich motív. A keby už niečo v pláne mali, ich rozhodnutie by to len urýchlilo. Existovala možnosť pokúsiť sa vybrať všetky peniaze pred odchodom z mesta, ale to by znamenalo obmedzenia pri platbe za akékoľvek prípravy vopred.

Tak ako mnoho iného, aj toto bol Barnabyho plán. Držal ju v nevedomosti o podrobnostiach, aby ochránil priateľa alebo priateľov, ktorí mu pomáhali s prípravami.

V kaviarni, ktorá sa nachádzala niekoľko poschodí nad laboratóriom, sa spolu s Barnabym nechali počuť, ako sa rozprávali o sľubnej investičnej príležitosti. Nuž, Barnaby ju nazval sľubnou, a pracoval na tom, aby o tom

presvedčil aj ju. Na ich konverzácii nebolo nič pozoruhodné, v rôznych obmenách pravdepodobne práve v tejto chvíli prebiehala pri nádržiach s chladenou vodou v mnohých normálnych kanceláriách. Predstierala, že ju presvedčil, a Barnaby nahlas sľúbil, že to pripraví. Poslala peniaze investičnej spoločnosti – alebo spoločnosti, ktorej názov znel presne ako názov investičnej spoločnosti. O niekoľko dní boli peniaze uložené – mínus päť percent ako kompenzačná „provízia“ pre týchto priateľov za čas a riziko – v banke v Tulse v Oklahome na meno Fredericka Nobleová. Dostala oznámenie o novom účte v neoznačenej obálke uloženej vo výtlačku *Extranodálnych lymfómov* v okresnej knižnici. V obálke bol aj vodičský preukaz na meno Fredericka Nobleová s jej fotografiou.

Nevedela, kde mal schráнку Barnaby. Nevedela, aké bude jeho nové meno. Chcela, aby odišli spoločne. Bezútešná osamelosť na úteku ju už vtedy strašila v nočných morách, ale on to považoval za nerozumné. Pre oboch bude bezpečnejšie, ak sa rozdelia.

Ďalšie investície, ďalšie obálky. Zopár ďalších účtov pre Freddie, ale mala aj účty a preukazy totožnosti na mená Ellis Grantová z Kalifornie a Shea Marlowová z Oregonu. Všetky tri identity boli vytvorené tak, aby obstáli pri kontrole. Freddie vybuchla, keď ju oddelenie prvýkrát našlo, ale vďaka tomu bola ešte opatrnejšia. Ellis a Shea boli stále bezpečné. Boli to jej cenné poklady a používala ich obozretne a zriedkavo, aby ich nekontaminovala žiadnou asociáciou s doktorkou Julianou Fortisovou.

Začala tiež nakupovať šperky – tie najlepšie, čím menšie, tým lepšie. Kanárske diamanty, ktoré v jej očiach vyzerali len ako žlté zafíry, ale ich cena bola desaťkrát vyššia ako cena bezfarebných diamantov. Hrubé zlaté reťaze, ťažké prívesky z rýdzeho zlata. Predstierala, že ide založiť niekoľko samostatných drahokamov. Vedela, že za ne nedostane ani polovicu toho, čo zaplatila, ale šperky sa dali ľahko prenášať a neskôr premeniť na hotovosť pri sledovaní.

Z predplateného mobilu Freddie Nobleová prenajala kúsok od Tulsy malú chatu pomocou novej kreditnej karty, ktorú zaplatí z tamojšieho

bankového účtu. Chata mala milého, postaršieho majiteľa, ktorý s radosťou prisľúbil, že zanesie dnu škatule, ktoré pošle poštou – škatule plné vecí, ktoré bude potrebovať, keď odíde zo života Juliany Fortisovej, všetko od uterákov a vankúšov cez nezaložené šperky až po refluxné kondenzátory a varné banky, a prevzal nájomné bez toho, aby sa divil jej neprítomnosti. Z času na čas utrúsila, že plánuje ukončiť zlý vzťah, a majiteľovi to stačilo. Zásoby objednávala z knižničných počítačov s e-mailovými adresami, ktoré nikdy nepoužívala vo svojom laptope.

Spravila všetko možné i nemožné, aby bola pripravená, a potom čakala na Barnabyho signál. Napokon jej dal vedieť, že je načase zutekať, ale inak, ako plánovali.

Tieto peniaze starostlivo nahromadené za taký dlhý čas jej teraz tiekli pomedzi prsty, ako keby bola sopliak so zvereneckým fondom. Iba jeden veľký záťah v nádeji na získanie nepravdepodobnej slobody, sľúbila si. Mala zopár trikov, ako si zarobiť reálne peniaze, ale bolo to nebezpečné, boli s tým spojené riziká, ktoré si nemohla dovoliť, no nemala na výber, a musela ich podstúpiť.

Ľudia potrebovali medikov, ktorí boli ochotní porušiť pravidlá. Niektorí len chceli doktora, aby dohliadal na podávanie lieku, ktorý nebol schválený Úradom pre kontrolu potravín a liekov, niečo, čo zohnali v Rusku alebo v Brazílii. A iní zase potrebovali nechať si odstrániť guľky, ale nechceli ísť do nemocnice, kde by upovedomili políciu.

Udržiavala si nepravidelnú prítomnosť na webe. Niekoľkí klienti ju kontaktovali na jej poslednej známej e-mailovej adrese, ktorá bola teraz nefunkčná. Bude sa musieť vrátiť do kruhov, kde ju poznali, a pokúsiť sa skontaktovať s niektorými bez toho, aby zanechala nové stopy. Bude to ťažké, lebo ak oddelenie našlo e-maily, pravdepodobne vedia aj o tom zvyšku. Ešteže jej klienti tomu rozumeli. Väčšina toho, čo pre nich urobila, siahala od kvázi legálnych vecí až po úplne trestné, a preto ich neprekvapovali jej občasné zmiznutia a nové mená.

Práca na odvrátenej strane zákona ešte prilievala olej do už beztak nebezpečného ohňa. Ako napríklad jeden tretotriedny mafiánsky boss, ktorý považoval jej služby za veľmi praktické a myslel si, že by sa mohla natrvalo usídlit' v Illinois. Pokúsila sa Joeymu Giancardimu vysvetliť svoj starostlivo vymyslený krycí príbeh bez toho, aby ohrozila samu seba – koniec koncov, ak sa dali získať peniaze predajom informácií, organizácia Mob sa nevyznačovala prílišnou lojalitou k outsiderom, ale on bol, jemne povedané, neodbytný. Uistil ju, že s jeho ochranou nikdy nebude zraniteľná. Napokon musela túto svoju identitu, pomerne dobre zariadený život, ktorý viedla ako Charlie Petersonová, zničiť a utiecť. Je dosť možné, že členovia Rodiny ju ešte stále hľadajú. Nebolo to nič, čo by jej kradlo spánok. Pokiaľ išlo o pracovnú silu, organizácia Mob nemohla siahnuť na americkú vládu.

A možno myšlienkami na ňu organizácia Mob vôbec nestrácala čas. Po svete pobehovalo mnoho doktorov, všetci sú len ľudia, a väčšina z nich je podplateľná. Keby Joey G. poznal jej skutočnú špecializáciu, bojoval by väčšmi, aby si ju udržal.

Aspoň bol dobrý na premenu jej šperkov na hotovosť. A rýchlokurz traumatologickej medicíny tiež nebol na škodu. Ďalšou výhodou práce v podsvetí bolo, že nikoho príliš netrápil nízky priemer odpalov. Smrť sa očakávala a poistenie zanedbania starostlivosti lekárom nebolo potrebné.

Vždy keď si spomenula na Joeyho G., vynorila sa jej v hlave aj spomienka na Carla Aggiho. Nebol jej priateľom v ozajstnom zmysle slova, ale bol jej dosť blízky. Bol to jej kontakt, v tom čase najkonštantnejšia prítomnosť v jej živote. Hoci mal stereotypne násilnícky vzhľad, vždy sa k nej správal milo – ako k mladšej sestre. Takže keď mu nedokázala pomôcť, bolelo ju to viac ako pri ostatných. Guľka mu uviazla v ľavej srdcovej komore. Pre Carla bolo príliš neskoro dávno predtým, ako jeho telo priniesli k nej, ale Joey G. ešte stále dúfal, Charlie mu dobre poslúžila v minulosti. Keď Charlie vyhlásila Carla za mŕtveho hneď po príchode, zafilozofoval si. *Carlo bol najlepší. Nuž, niečo získame, niečo strácame.* A potom pokrčil plecami.

Nerada myslela na Carla.

Bola by radšej, keby mala o pár týždňov viac na premýšľanie o iných veciach – na doladenie plánu, zváženie svojich slabín, dotiahnutie fyzických príprav do dokonalosti, ale Carstonov plán jej stanovil konečný termín. Musela svoj obmedzený čas deliť medzi sledovanie a organizovanie pracovného priestoru, takže nič nemohla urobiť dokonale.

Bolo pravdepodobné, že ju sledovali pre prípad, že by sa pokúsila urobiť nejaký ťah bez nich. Po jej predčasnom stretnutí s Carstonom to budú predvídať. Ale mala na výber? Hlásiť sa do práce podľa očakávaní?

Videla toho dost na to, aby sa stavila, že Danielov program bude dnes nasledovať rovnakú šablónu ako posledné tri razy. Niečo na jeho takmer identických outfitoch – podobné rifle, košeľa na gombíky, ležérny športový kabát, iba veľmi malé rozdiely v odtieňoch – ju priviedlo k podozreniu, že na verejnosti mal tendenciu dodržiavať isté zvyky. Po škole zvykol zostať až do posledného zvonenia, rozprávať sa so študentmi a pracovať na plánoch svojich hodín na nasledujúci deň. Potom s niekoľkými zložkami a laptopom v batohu na ľavom pleci vyšiel von a zamával sekretárke, keď išiel okolo. Prešiel pešo šesť blokov a vošiel do metra na Congress Heights okolo šiestej, práve v čase najhoršej dopravnej špičky. Jeho trasa viedla rovno po zelenej linke do Columbia Heights, kde sa nachádzala jeho garsónka. Keď bol doma, ohrial si na večeru jedlo z mrazničky a známkoval písomky. Do postele chodil okolo desiatej, podľa toho, čo videla, si nikdy nezapol televízor. Ťažšie bolo sledovať, čo sa dialo ráno – mal ratanové rolety, ktoré boli v podstate priehľadné pri osvetlení zvnútra, ale nepriehľadné v rannom svetle. Na ulicu zvykol vychádzať o piatej a išiel si zabehať, vrátil sa o hodinu, o ďalších tridsať minút znova odišiel na stanicu metra o tri bloky ďalej, dlhé vlnité vlasy ešte mokré zo sprchy.

Pred dvomi dňami sledovala trasu jeho ranného behu najlepšie, ako vedela, z bezpečnej vzdialenosti. Držal si pravidelné, rýchle tempo – očividne bol skúseným bežcom. Keď ho sledovala, zistila, že si želá, aby mala viac

času na beh. Nemala rada beh tak ako ostatní, vždy sa cítila príliš vystavená pohľadom na kraji cesty, bez auta, do ktorého by sa mohla schovať, ale bolo to dôležité. Nikdy nebude silnejšia ako osoba, za ktorou ju poslali. So svojimi krátkymi nohami by nemohla byť ani rýchlejšia a neexistovalo ani bojové umenie, ktoré by sa mohla naučiť a ktoré by jej dalo výhodu oproti profesionálnemu zabijakovi. Ale vytrvalosť – tá jej mohla zachrániť život. Keby krízový moment zvládla pomocou trikov, musela by vydržať dlhšie, než by ju zabijak vládla prenasledovať. Lenže sotva lapajúc po dychu, svaly vyčerpané, ochromená nedostatočnou prípravou – to je spôsob, ako zomrieť. Nechcela takto dopadnúť. Preto behávala tak často, ako sa dalo, a cvičila v rámci možností svojich skromných príbytkov. Sľúbila si, že keď táto operácia skončí, nájde si dobré miesto na behanie – s množstvom únikových cestičiek a skrýš.

Ale táto bežecká trasa – rovnako ako garsónka a škola – boli pre jej plán príliš nápadné. Najjednoduchší spôsob by bol chytiť ho na ulici, keď bude dokončovať svoj ranný beh, unavený a nesústredený, ale zlí chlapi o tom vedia tiež. Budú na ňu pripravení. To isté platilo pre pešiu trasu do školy. Takže to bude musieť byť metro. Budú vedieť, že metro je ďalšou možnosťou, ale nemôžu sledovať každú linku, každú zastávku, a zároveň aj každý úsek jeho trasy.

Všade boli kamery, ale s tým sa nedalo nič robiť. Keď bude po všetkom, jej nepriatelia budú mať asi milión ostrých záberov jej tváre, ako vyzerá po troch rokoch. Veľmi sa nezmenila, aspoň si to myslela, ale tak či tak si ju aktualizujú v jej osobnej zložke. To je však všetko, čoho budú schopní. Bývalá pozícia na oddelení jej poskytla dosť informácií o mechanizme odchytenia cieľa na ulici na to, aby vedela, že to prináša oveľa viac problémov, ako by si človek mohol myslieť podľa priemerných televíznych kriminálnych seriálov. Cieľom kamier v metre je dolapiť podozrivého *po* zločine. V žiadnom prípade nemôžu mať prostriedky a personál na to, aby konali v reálnom čase. Takže všetky kamery im môžu povedať, kde *bola*,

a nie kde *bude*, a bez tejto informácie sú zábery zbytočné. Všetky zvyčajné informácie, ktoré takéto zábery vedia poskytnúť – kto bola, odkiaľ získala informácie, aký mala motív, boli veci, ktoré už vedeli.

V každom prípade jej nenapadala menej riskantná možnosť.

Dnes sa volala Jesse. Zvolila profesionálny vzhľad – čierny kostým a čierne tričko s výstrihom do V a, samozrejme, kožený opasok. Mala druhú, realistickejšiu parochňu s vlasmi po bradu vo svetlejšom hnedom odtieni. Upevnila ju pomocou jednoduchej čiernej čelenky a dala si okuliare s tenkým kovovým rámom, ktoré nevyzerali, akoby sa za nimi skrývala, ale stále nenápadne maskovali tvar jej lícných kostí a čela. Mala súmernú tvár s nenápadnými črtami, nič nebolo príliš výrazné. Vedela, že vo všeobecnosti ju ľudia prehliadali. Ale vedela tiež, že nevyzerala až tak nevýrazne, že by ju niekto, kto ju hľadal, nespoznal. Bude mať sklonenú hlavu vždy, keď to bude možné.

Vzala si aktovku, nie kabelku, drevené detaily z ramenného popruhu boli zacvaknuté na jej rúčke. Bola olemovaná kovom, ťažká, aj keď bola prázdna, a dala sa v prípade potreby jednoducho použiť, aby ňou niekoho zmlátila. Medailón, prstene, ale nie náušnice. Bude musieť použiť trochu hrubej sily, takže náušnice by neboli bezpečné. Nože v topánkach, čepele skalpela, balzam na pery, rôzne spreje... takmer plná výzbroj. Dnes jej nedodala viac sebavedomia. Táto časť plánu bola ďaleko za hranicou jej komfortnej zóny. Únos nebol niečím, čo by si kedy predstavovala, že bude musieť robiť. Počas posledných troch rokov nepomyslela na scenár, ktorý by nekončil buď smrťou, alebo útekom.

Jesse jazdila po tmavých uliciach a zívala. Veľa toho nenaspala a počas niekoľkých nasledujúcich dní sa ani nechystala. Mala zopár látok, ktoré jej pomôžu udržať sa v bdelom stave, ale zrútenie sa dalo odkladať najviac sedemdesiatdva hodín. Bude musieť byť veľmi dobre ukrytá, keď k tomu dôjde. Dúfala, že nebude nevyhnutné použiť ich.

Na parkovisku letiska Ronalda Reagana pre ekonomickú triedu bolo množstvo voľných miest. Zaparkovala blízko autobusovej zastávky, kde by

zaparkovala väčšina ľudí, a čakala na autobus. Toto letisko poznala lepšie ako ktorékoľvek iné. Pocítila dlho chýbajúci záchvev pocitu pohodlia – pohodlia známeho prostredia. Pred spojom sa ukázali dvaja ďalší pasažieri, obidvaja s batožinou a unavenými tvármi. Nevšimli si ju. Nastúpila na autobus k terminálu tri, potom sa rovnakou cestou vrátila späť na most pre peších k zastávke metra. Táto cesta jej svižným krokom trvala asi pätnásť minút. To bolo na letiskách krásne – každý kráčal rýchlo.

Uvažovala o topánkach na opätkoch, aby zmenila svoju výšku, ale nakoniec sa rozhodla, že bude dnes príliš veľa chodiť – a možno aj bežať, ak sa veci vyvinú zle. Obula si tmavé baleríny, ktoré vyzerali napoly ako športové tenisky.

Keď sa pripojila k davu, ktorý mieril k nástupištu metra, snažila sa mať čo najviac ukrytú tvár pred stropnými kamerami. Periférnym videním hľadala vhodnú skupinku, ku ktorej by sa pridala. Jesse si bola istá, že špehovia budú hľadať osamotenú ženu. Väčšia skupinka – hocijaká – bola lepším maskovaním ako mejkap či parochňa.

Bolo tam niekoľko hlúčikov ľudí mieriacich ku koľajam spolu s ňou, keď prvá vlna dopravnej špičky začala plniť eskalátory. Rozhodla sa pre trojicu, dvaja muži a jedna žena, všetci v tmavých oblekoch s aktovkami. Žena mala žiarivé blond vlasy a v špicatých lodičkách na vysokých opätkoch bola o hlavu vyššia ako Jesse. Jesse sa pretisla okolo niekoľkých ďalších ľudí, kým nebola čiastočne ukrytá medzi ženou a stenou za nimi. Keby sa ktokoľvek zahľadel na novú štvoricu, jeho pohľad by prirodzene spočinul na vysokej blondíne. Pokiaľ by tieto oči nehládali konkrétne Julianu Fortisovú.

Jessina štvorica sa účelne pohybovala v dave a dostala sa na miesto na kraji plošiny. Zdalo sa, že nikto z ostatných si nevšimol nízku ženu, ktorá sa pohybovala v tandeme s nimi. Bolo tam príliš veľa ľudí natesno na to, aby jej blízkosť bola nápadná.

Metro sa dostalo do jej zorného poľa, prefrnklo okolo a prudko zabrzdilo. Jessina skupina zaváhala a hľadala menej preplnený vozeň. Uvažovala,

že sa od nich oddelí, ale blondína bola tiež netrpezlivá a prepchala sa do preplneného tretieho vozňa, nad ktorým uvažovali. Jesse sa držala v tesnom závese za blondínou, telom natlačená na ňu a ďalšiu, objemnejšiu ženu mala za sebou. Bola medzi nimi prakticky neviditeľná, akokoľvek nepohodlná poloha to bola.

Išli žltou linkou na zastávku Chinatown. Tam opustila trojicu a pridala sa k novej dvojici žien v blúzkach na gombičky a okuliaroch s mačacími rámami. Mohli byť recepcné alebo knihovníčky. Išli zelenou linkou na zastávku Shaw-Howard. Jesse mala hlavu naklonenú smerom k nižšej brunete a predstierala, že pozorne počúva príbeh zo svadby minulý víkend, kde nebol otvorený bar, čo bolo úplne na nervy. Uprostred príbehu sekretárky opustila a splynula s davom vystupujúcim z metra. Urobila rýchlu otočku o stoosemdesiat stupňov cez napchané dámske toalety a potom sa pridala k davu smerujúcemu ku koľajam na ďalšie metro. Časovanie bolo teraz kľúčové. V dave sa nebude môcť ukryť.

S prenikavým kvílením blížiaceho sa metra Jesse cítila tlkot svojho srdca až v hrdle. Pripravila sa, cítila sa ako šprintér krčiaci sa na štarte a čakajúci na výstrel štartovacej pištole. Potom ju pri pomyslení na túto metaforu striaslo – bolo až príliš reálne, že zbraň sa naozaj už-už chystala vystreliť, ale táto by mala ostré náboje a nemierila by do vzduchu.

Metro so škripotom zastavilo a ona bola v pohybe.

Jesse rýchlo kráčala pozdĺž vozňov, laktami sa prebýjala pomedzi prúd pasažierov, keď sa dvere so svišťaním otvorili. Čo najrýchlejšie sa rozhliadala, hľadala vysokú postavu s vlnitými vlasmi. Pohybovalo sa okolo nej toľko tiel, ktoré jej blokovali výhľad. V hlave sa snažila krížikom označiť každú hlavu, ktorá nebola správna. Hýbala sa príliš rýchlo? Nie dost rýchlo? Metro bolo na odchode, kým sa dostala k poslednému vozňu, ale nebola si istá, či v ňom bol, skôr si myslela, že nie. Podľa jej výpočtov na základe jeho posledných dvoch príchodov najpravdepodobnejšie bude v ďalšom metre. Hrýzla si do pery, keď sa dvere zatvorili. Ak sa jej to teraz nepodarí, bude to

musieť skúsiť pri jeho ďalšej ceste. Nechcela byť nútená robiť to znova. Čím viac sa blížilo spustenie Carstonovho plánu, tým nebezpečnejšie to bolo.

Než aby zostala stáť na očiach, radšej rezko pokračovala smerom k východu.

Spravila ďalší okruh cez toalety, chvíľu počkala, predstierala, že si kontroluje mejkap, ktorý nemala. Keď v hlave napočítala do deväťdesiat, znova sa pripojila k prúdu cestujúcich smerom ku koľajam.

Bol ešte väčší nátresk. Jesse si vybrala miesto blízko k skupinke mužov v oblekoch a snažila sa splynúť s čiernou látkou ich sák. Muži sa rozprávali o akciách a obchodoch, veci zdanlivo také vzdialené od Jessinho života, že by to pokojne mohlo byť sci-fi. Ohlásili príchod ďalšieho metra a ona sa znova pripravila na chôdzu a prehľadávanie. Vyšla spoza obchodníkov a keď metro zastalo, preskúmala prvý vozeň.

V rýchlom tempe Jessine oči prebehli ďalší vozeň. *Žena, žena, starý muž, príliš nízky, príliš tučný, príliš tmavý, holohlavý, žena, žena, dieťa, blond...* Ďalší vozeň.

Bolo to skoro, ako keby jej pomáhal, ako keby bol na jej strane. Bol rovno pri okne, vysoký, s očividne vlnitými vlasmi.

Keď Jesse kráčala smerom k otvoreným dverám, rýchlo si prezrela zvyšných pasažierov. Samé biznis typy – hociktorý z nich by mohol pracovať pre oddelenie. Ale nevidela žiadne očividné znaky, žiadne plecia príliš široké pre bežnú veľkosť saka, žiadne slúchadlá, žiadne hrče pod sakami, žiadny očný kontakt medzi cestujúcimi. Nikto nemal slnečné okuliare.

To je tá časť, pomyslela si, keď sa nás oboch pokúsia napchať do vriec a odťahnúť späť do laboratória. Pokiaľ to nie je pasca, a v takom prípade je Daniel aj so svojimi nevinnými vlnitými vlasmi jedným z nich. Možno práve on na mňa vystrelí. Alebo ma prebodne. Alebo sa ma pokúsia dostať von z metra a zastrelí niekde mimo. Alebo ma omráčia a hodia na koľaje.

Ale ak je celý príbeh pravdivý, nechajú nás oboch nažive. Zrejme sa pokúsia urobiť niečo podobné, ako sa ja chystám spraviť s Danielom. Potom ma odvezú

do laboratória a moje šance, že odtiaľ ešte vyjdem von, budú... menej ako povzbudivé.

Hlavou sa jej preháňalo tisíc iných zlých koncov, keď sa za nimi zavreli dvere. Rýchlo kráčala a postavila sa vedľa Daniela, delili sa o jednu tyč na udržiavanie rovnováhy, jej prsty blízko pod jeho bledšími, oveľa dlhšími prstami. Mala pocit, akoby jej niekto pevne stisol srdce, bolesť sa stupňovala priamoúmerne s blízkosťou k jej cieľu. Zdalo sa, že si ju nevšimol, stále pozeral von oknom do diaľky, pohľad, ktorý sa nezmenil, keď vošli do temnoty tunela a on mohol vidieť len odrazy zvnútra metra. Nikto sa smerom k nim nehýbal.

Nevidela ani kúsok z tej druhej tváre Daniela Beacha, z tej, ktorú videla na záberoch z Mexika, kde si skrýval vlasy a pohyboval sa s agresívnou sebaistotou. Muž stojaci vedľa nej pokojne mohol byť básnikom zo starého sveta. Musí byť neskutočný herec... alebo bolo možné, že bol naozaj psychicky narušený a trpel nejakou disociatívnou poruchou identity? Nevedela, čo si má o tom myslieť.

Jesse bola napätá, keď sa blížili na zastávku Chinatown. Metrom mykalo, ako sa blížilo k zastávke, a ona sa musela držať pevnejšie, ak nechcela do Daniela Beacha narážať.

Traja ľudia – dva obleky a jedna sukňa – vystúpili z metra, ale žiaden z nich sa na Jesse nepozrel. Všetci prešli okolo nej náhlivo, ako keby meškali do práce. Dvaja muži nastúpili. Jeden upútal Jessinu pozornosť – veľký, stavaný ako profesionálny športovec, na sebe mal bundu s kapucňou a tepláky. Obidve ruky mal v prednom vrecku bundy a ak jeho ruky nemali veľkosť škatule od topánok, niečo v nich držal. Nepozrel sa na Jesse, keď okolo nej kráčal, len prešiel do zadného kúta vozňa a chytil sa horného držadla. Kútikom oka ho pozorovala v odraze, ale zdalo sa, že si nevšima ani ju, ani cieľ.

Daniel Beach sa ani nepohol. Bol taký pohltенý svojimi myšlienkami, že sa pristihla pri dojme, akoby bol jedinou osobou vo vozni, proti ktorej

sa nemusí chrániť, čo bolo bláznivé. Aj keby to nebola pasca, aj keby bol presne tým, kým jej povedali, tento muž sa vo veľmi blízkej budúcnosti plánoval stať masovým vrahom.

Športovec si z vrecka na bunde vytiahol hranaté slúchadlá a dal si ich na uši. Kábel viedol späť do vrecka. Možno k mobilu, možno nie.

Rozhodla sa, že ďalšia zastávka bude testovacia.

Keď sa dvere otvorili, zohla sa, aby si napravila neexistujúcu manžetu nohavíc, potom sa náhle narovнала a urobila krok smerom k dverám.

Nikto nereagoval. Športovec so slúchadlami na ušiach mal zatvorené oči. Ľudia nastupovali a vystupovali, ale nikto na ňu nepozeral a nikto sa nehýbal smerom k nej, aby jej zablokoval dvere, ani nikto prudko nehýbal rukou, cez ktorú by mal divne prehodený kabát.

Ak jej nepriatelia vedeli, čo robí, nechávali ju urobiť to po svojom.

Znamenalo to, že je to skutočnosť, alebo iba chceli, aby tomu nateraz verila? Snaha rozmýšľať o ich myšlienkových pochodoch jej spôsobovala bolesti hlavy. Opäť sa chytila tyče, keď sa metro pohlo.

„To nie je vaša zastávka?“

Zdvihla oči a Daniel Beach sa na ňu usmieval dokonale sladkým, úprimným úsmevom, ktorý patril najobľúbenejšiemu učiteľovi v škole, členovi organizácie Miesto pre humanitu.

„Ehm, nie.“ So zmätenými myšlienkami zažmurkala. Čo by povedal normálny cestujúci? „Len som na chvíľu nevedela, kde som. Zastávky sú si veľmi podobné.“

„Vydržte. Od víkendu nás delí už len osem alebo deväť hodín.“

Znova jej daroval milý úsmev. Bolo jej viac než nepríjemné čo i len pomyslieť na nadviazanie kontaktu s objektom, ale na Danielovi bola zvláštna – dosť pravdepodobne predstieraná – normálnosť, ktorá jej uľahčila zhostiť sa úlohy, ktorú mala zahrať: priateľská cestujúca. Bežná osoba.

Pousmiala sa nad jeho poznámkou. Jej pracovný týždeň práve začínal. „Bolo by nádherné, keby som mala voľné víkendy.“

Zasmial sa a potom si vzdychol. „To je drsné. Právo?“

„Medicína.“

„Ešte horšie. Púšťajú vás niekedy von za dobré správanie?“

„Zriedkakedy. Ale to nevadí, aj tak nie som veľmi na divoké párty.“

„Aj ja som na to už príliš starý,“ uznal. „Fakt, na ktorý si spomeniem okolo desiatej každý večer.“

Slušne sa usmiala, keď sa rozosmial, a snažila sa, aby jej na očiach nebolo vidno, že je zmätená. Bol to strašidelný a zároveň nebezpečný pocit spriatelieť sa so svojim ďalším džobom. So svojimi objektmi nemala nikdy predtým žiadne vzťahy. Nemohla si dovoliť hľadiť naňho ako na osobu. Bude v ňom musieť vidieť iba monštrum – potenciálny milión mŕtvych, aby si zachovala nestrannosť.

„Hoci, z času na čas si rád zjdem na pokojnú večeru,“ povedal.

„Hmm,“ zamrmlala roztržito. Uvedomila si, že to znelo ako súhlas.

„Teší ma,“ povedal. „Volám sa Daniel.“

Na svoje prekvapenie zabudla, aké malo byť jej meno. Natiahol ruku a ona mu ňou potriasla, s vedomím váhy otráveného prsteňa.

„Teší ma, Daniel.“

„Teší ma...“ Zdvihol obočie.

„Ehm, Alex.“ Hops, to bolo pár mien dozadu. Čo už.

„Teší ma, Alex. Vieš, nikdy nerobím čosi také. Ale... nuž, prečo nie? Môžem ti dať svoje číslo? Možno by sme mohli niekedy zísť na malú večeru.“

Pozerala naňho v nemom úžase. Išiel po nej. Ten muž po nej išiel. Nie, nie muž. Čo nevidieť masový vrah pracujúci pre psychotického drogového baróna.

Alebo agent, ktorý sa ju snaží rozptýliť?

„Vystrašil som ťa? Prisahám, som neškodný.“

„Ehm, nie, ja len... že ešte nikto ma nikdy nepozval na rande v metre.“ Nebolo to nič než čistá pravda. V skutočnosti ju nikto nepozval na rande už celé roky. „Som v rozpakoch.“ Tiež pravda.

„Takže to urobme takto. Napíšem ti svoje číslo na tento kus papiera a dám ti ho. Keď prídeš na svoju zastávku, môžeš ho hodiť do najbližšieho odpadkového koša, ktorý zbadáš, lebo hádzať smeti na zem je zlé, a okamžite na mňa zabudnúť. Bude to pre teba znamenať len tých pár sekúnd k odpadkovému košu.“

Usmieval sa, kým to hovoril, ale hľadel dole a sústredil sa na písanie svojich údajov na zadnú stranu bločka ceruzkou č. 2.

„To je od teba veľmi ohľaduplné. Cením si to.“

Zdvihol oči, stále s úsmevom. „Alebo ho nemusíš vyhodiť. Môžeš ho tiež použiť na to, aby si mi zavolala a potom sa so mnou pri jedle zopár hodín rozprávala.“

Monotónny hlas ohlásil zastávku Penn Quarter, a jej odľahlo. Lebo sa začínala cítiť smutne. Áno, bude mať rande s Danielom Beachom, ale ani jeden z nich si to veľmi neužije.

Tu nie je miesto na smútok. Tolko nevinných mŕtvych. Mŕtve deti, mŕtve matky a otcovia. Dobří ľudia, ktorí nikdy nikomu neublížili.

„Je to dilemma,“ odvetila potichu.

Metro znova zastalo a ona predstierala, že do nej strčil muž vystupujúci za ňou. Tú správnu ihlu už mala v ruke. Natiahla sa za tyčou, akoby sa jej chcela pridržať, a pri pohybe, ktorý mal vyzeráť náhodne, schmatla Danielovu ruku. Myklo ním od prekvapenia a ona sa ho držala pevne, ako keby sa snažila udržať rovnováhu.

„Au. Prepáč, vystrašila som ťa,“ povedala. Pustila ho a nechala malú striekačku vyklznuť zo svojej dlane do vrečka na saku. Trik s rukou používala dosť často.

„To nič. Si v poriadku? Ten chlap ťa fakt udrel.“

„Áno, som v poriadku, ďakujem.“

Metro sa znova pohlo a ona videla, ako Danielova tvár rýchlo bledla.

„Hej, si v poriadku?“ opýtala sa. „Si trochu bledý.“

„Ehm, ja... čože?“

Zmätené sa obzeral dookola.

„Vyzeráš na odpadnutie. Prepáčte,“ povedala žene na sedadle vedľa nich. „Môže si môj priateľ sadnúť? Necíti sa dobre.“

Žena prevrátila veľké hnedé oči a potom sa skúmavo zahľadela iným smerom.

„Nie,“ povedal Daniel. „Nerob... si starosti. Som...“

„Daniel?“ opýtala sa.

Trochu sa kymácal, jeho tvár bola mŕtvolne biela.

„Podaj mi ruku, Daniel.“

So zmäteným výrazom jej podal ruku. Chytila mu zápästie a začala pohybovať perami, kým pozerala na hodinky a predstierala rátanie.

„Medicína,“ zamrmlal. „Si lekárka.“

Táto časť mala bližšie k jej scenáru, čo ju upokojilo. „Áno, a neteší ma tvoj stav. Na najbližšej zastávke so mnou vystúpiš. Potrebuješ sa dostať na vzduch.“

„Nemôžem. Škola... nemôžem meškať.“

„Napíšem ti ospravedlnenku. Nehádaj sa so mnou, viem, čo robím.“

„Okej, Alex.“

Stanica L'Enfant Plaza bola jednou z najväčších a najchaotickejších na linke. Keď sa dvere otvorili, Alex chytila Daniela rukou okolo pása a vyviedla ho von. Jednu ruku jej prehodil cez rameno, aby sa podoprel. Neprekvapilo ju to. Tryptamín, ktorý mu vstrekla, spôsoboval, že ľudia po ňom boli dezorientovaní, povolní a dosť priateľskí. Bude ju nasledovať, pokiaľ naňho nebude príliš tlačiť. Táto droga bola vzdialene príbuzná triede barbiturátov, ktoré laici nazývali sérum pravdy, s niekoľkými podobnými účinkami ako extáza, obidvoje bolo dobré na odbúranie zábran a navodenie spolupráce. Túto konkrétnu zmes mala rada najmä preto, že vyvolávala zmätenosť. Daniel sa bude cítiť neschopný rozhodovania, a preto, kým účinok zoslabne, urobí všetko, čo mu povie – pokiaľ by od neho nežiadala nič, čím by ho skutočne pritlačila k stenám jeho komfortnej zóny.

Vďaka neočakávanému rozhovoru medzi štyrmi očami to bolo jednoduchšie, než dúfala. Plánovala ho bodnúť a potom predstierať staré známe *Je tu nejaký lekár? Nuž, áno, ja som náhodou lekárka*, aby ho presvedčila ísť s ňou. Fungovalo by to, ale nebol by až taký poddajný.

„V poriadku, Daniel, ako sa cítiš? Môžeš dýchať?“

„Jasné. Dýchanie je v pohode.“

Kráčala s ním rýchlo. Z tejto drogy bolo málokomu zle, ale vždy existovali výnimky. Pozrela sa naňho, aby skontrolovala jeho farbu. Stále bol bledý, ale jeho pery nadobudli zelenkastý odtieň, ktorý bol predzvestou nevoľnosti.

„Je ti zle od žalúdka?“ spýtala sa.

„Nie. Nie, som v pohode...“

„Obávam sa, že nie si. Vezmem ťa so sebou do práce, ak je to v poriadku. Chcem sa ubezpečiť, že to nie je nič vážne.“

„Dobre... nie. Mám školu?“

Napriek svojej dezorientácii s ňou ľahko držal krok. Nohy mal asi dvakrát také dlhé ako ona.

„Povieme im, čo sa stalo. Máš číslo do školy?“

„Áno, Stacey – z kancelárie.“

„Zavoláme jej, kým budeme kráčať.“

Trochu ich to spomalí, ale s tým sa nedá nič robiť, musela utíšiť jeho obavy, aby zostal poslušný.

„Dobrý nápad.“ Vytiahol z vrečka starý telefón a zápasil s tlačidlami.

Jemne mu ho zobrala z ruky. „Aké má Stacey priezvisko?“

„Je to uložené ako Recepcia.“

„Mám to. Dobre, vytočím ju namiesto teba. Nech sa páči, povedz Stacey, že sa cítiš zle. Že ideš k lekárovi.“

Poslušne zobral telefón a čakal, kým sa ozve Stacey.

„Zdravím, Stacey,“ povedal. „Tu je Daniel. Áno, Daniel Beach. Necítim sa dobre, idem k lekáre, Alex. Prepáčte. Veľmi nerád vás tým obťažujem. Prepáčte, ďakujem. Áno, určite to bude v poriadku.“

Trochu ju myklo, keď povedal jej meno, ale bol to len zvyk. Bolo to jedno. O chvíľu už znova nebude Alex, to je všetko.

Bolo riskantné odvieť ho zo školy. Také niečo si de la Fuentes môže všimnúť, ak svojho posla smrti dôsledne sleduje. Ale určite nebude jeden vymeškaný piatok považovať za kritický. Ak sa Daniel v pondelok ukáže živý a zdravý, drogový magnát bude mať istotu.

Zobrala Danielovi mobil a dala si ho do vrečka.

„Postrážim ti ho, dobre? Vyzeráš neistý a nechcem, aby si ho stratil.“

„Dobre.“ Opäť sa poobzeral dookola a zamračil sa pri pohľade na obrovský betónový oblúk nad ich hlavami. „Kam ideme?“

„Do mojej ordinácie, pamätáš? Nastúpime do tohto metra.“ Nevidela v tomto vozni žiadne tváre z toho predošlého. Ak ju sledovali, robili to z diaľky. „Pozri, tu je voľné sedadlo. Môžeš si oddýchnuť.“ Pomohla mu sadnúť, pričom nenápadne pustila telefón k svojim nohám a potom ho topánkou postrčila ďalej pod sedadlo.

Sledovať mobil bol najjednoduchší spôsob, ako niekoho bez námahy nájsť. Mobily boli pascou, ktorej sa vždy vyhýbala. Bolo to ako dobrovoľne sa pre svojho nepriateľa označiť.

A tiež v podstate nemala komu volať.

„Ďakujem,“ povedal Daniel. Stále ju jednou rukou držal, hoci teraz, keď sedel a ona stála, to bolo okolo pása. Omámene sa na ňu díval a potom dodal: „Páči sa mi tvoja tvár.“

„Ó, hm, ďakujem.“

„Veľmi sa mi páči.“

Žena sediacca vedľa Daniela sa pozrela na Alex a prezrela si jej tvár.
Skvelé.

Žena nevyzerala ohromene.

Daniel sa čelom naklonil k jej bokom a zatvoril oči. Tá blízkosť bola znepokojujúca na rôznych úrovniach, ale aj zvláštne upokojujúca. Bolo to už dávno, keď sa jej nejaká ľudská bytosť dotýkala s náklonnosťou, hoci tá

náklonnosť pochádzala zo skúmavky. Bez ohľadu na to ho ešte nemohla nechať zaspať.

„Čo učíš, Daniel?“ Naklonil tvár, lícom sa stále dotýkal jej bokov.

„Väčšinou angličtinu. Tú mám najradšej.“

„Naozaj? Ja som bola strašná vo všetkých humanitných predmetoch. Najradšej som mala prírodné vedy.“

Zaškľabil sa. „Prírodné vedy!“

Počula, ako žena vedľa neho zamrmlala k svojej prísediackej: „Opitý.“

„Nemal som ti hovoriť, že som učiteľ.“ Ťažko si vzdychol.

„Prečo nie?“

„Ženy to nemajú rady. Randall hovorí: ‚Nikdy neposkytuj informácie dobrovoľne.‘“

Spôsob, akým to povedal, jasne naznačoval, že napodobňuje toho Randall.

„Ale učiteľstvo je ušľachtilá profesia. Vzdelávanie budúcich lekárov a vedcov.“

Smutne sa na ňu pozrel. „Nevynáša to žiadne peniaze.“

„Nie každá žena je taká majetnícka. Randall si vyberá nesprávne typy.“

„Moja manželka mala rada peniaze. Exmanželka.“

„To mi je ľúto.“

Opäť si vzdychol a zatvoril oči. „Zlomilo mi to srdce.“

Ďalší záchvев ľútosti. Smútku. Nikdy by také veci nehovoril, keby práve nemal v krvi jej hybridné sérum pravdy. Teraz rozprával oveľa jasnejšie, účinok drogy sa nezoslabil, len sa jeho myseľ na ňu adaptovala.

Pohľadila ho po tvári a povedala veselo: „Ak sa dala tak ľahko kúpiť, pravdepodobne nestojí za to, aby si za ňou plakal.“

Znova otvoril oči. Ich farba bola veľmi jemne oriešková, vyvážená zmes zelenej a jemne sivej. Snažila sa predstaviť si ich prenikavé – na tvári seba-vedomému muža so šiltovkou pri stretnutí s de la Fuentesom na fotografiách – a nepodarilo sa jej to.

Nevedela, čo by urobila, keby mal naozaj disociatívnu poruchu identity. Nikdy predtým sa s tým nestretla.

„Máš pravdu,“ povedal. „Viem, že máš. Musím ju vidieť takú, aká naozaj bola, nie takú, akú som si ju predstavoval.“

„Presne tak. Vytvárame si o ľuďoch predstavy, tvoríme si ich takých, s akými by sme chceli byť, a potom sa snažíme vtesnať reálnu osobu do tejto falošnej predstavy. Nie vždy to dopadne dobre.“

Táraniny. Nemala ani potuchy, o čom to vlastne rozpráva. Za celý svoj život mala iba jeden polovážny vzťah, ktorý netrval dlho. Škola mala prioritu pred priateľom, tak ako potom, počas ďalších šiestich rokov, mala práca prioritu pred všetkým ostatným. Tak ako teraz malo prioritu pred všetkým ostatným zostať nažive. Mala problém s fanatizmom.

„Alex?“

„Áno?“

„Zomieram?“

Povzbudzujúco sa usmiala. „Nie. Keby som si myslela, že umieraš, zavolała by som záchranku. Budeš v poriadku. Len sa chcem o tom uistiť.“

„Budeš mi musieť zobrať krv?“

„Možno.“

Vzdychol si. „Ihly ma znervózňujú.“

„Bude to v poriadku.“

Nepáčilo sa jej, že jej vadilo klamať mu. Ale na jeho jednoduchú dôveru, na spôsobe, akým pripisoval tie najlepšie motívy všetkému, čo robila, bolo niečo... Musela sa z toho dostať.

„Ďakujem ti, Alex. Naozaj.“

„Len si robím svoju prácu.“ To nebolo klamstvo.

„Myslíš, že mi zavoláš?“ opýtal sa s nádejou.

„Daniel, určite spolu strávime večer,“ prisľúbila. Keby nebol pod vplyvom drogy, počul by ostrosť v jej hlase a videl by chlad v jej očiach.

KAPITOLA 5

Zvyšok išiel až príliš hladko... znamenalo to niečo? Úroveň jej paranoje bola taká vysoká, že ťažko povedať, či ju táto nová obava vystupňovala.

Bez protestov nastúpil do taxíka na stanici Rosslyn. Vedela, ako sa cíti – spolu s Barnabym vyskúšali takmer všetky nesmrtiace drogy, aby mali konkrétne skúsenosti s tým, čo dokážu spôsobiť. Táto bola ako snívať príjemný sen, v ktorom problémy a starosti riešil niekto iný, a všetko, čo človek vtedy potreboval, bola ruka, ktorej sa mohol chytiť, a štuchnutie tým správnym smerom. V jej poznámkach dostala názov *Nasleduj vodcu*, hoci v oficiálnych správach jej dala pôsobivejší názov.

Bola to pokojná cesta a nebyť toho, že zúfalo potrebovala svoje zábrany, mohla si to znova užívať.

Dosiahla, že hovoril o volejbalovom tíme, ktorý trénoval – opýtal sa jej, či sa stihne vrátiť do školy včas na tréning, a celou cestou v taxíku jej hovoril o dievčatách, až kým naspamäť nepoznala všetky ich mená a silné stránky na ihrisku. Taxikár si to vôbec nevšimol, celou cestou si hmkal nejakú pesničku, príliš potichu na to, aby ju mohla rozpoznať.

Daniel si väčšinu času nevšimol, že sa vezú, ale keď raz mimoriadne dlho svietila červená, zdvihol pohľad a zamračil sa.

„Tvoja ambulancia je veľmi ďaleko.“

„Áno, je,“ súhlasila. „Dochádzať tam je peklo.“

„Kde bývaš?“

„V Bethesda.“

„Tam je to pekné. Columbia Heights nie je také pekné miesto. Aspoň moja štvrť nie.“

Taxík sa znova pohol. Bola spokojná, všetko išlo podľa plánu. Aj keby ju vystopovali, ako nastupuje a vystupuje z posledného metra, len ťažko by ju mohli sledovať v záplave identických taxíkov v dopravnej špičke. Príprava občas fungovala ako čarovná formulka. Ako keby človek mohol sformovať udalosti presne do takého tvaru, do akého chcel, iba tým, že ich dostatočne *dôkladne* naplánuje.

Daniel už nebol taký zhovorčivý. To bola druhá fáza pôsobenia drogy, a bude stále unavenejší. Potrebovala, aby ešte chvíľu zostal hore.

„Prečo si mi dal svoje číslo?“ opýtala sa ho, keď sa mu začali zatvárať oči. Zasnene sa usmial. „Nikdy predtým som to nespravil.“

„Ani ja.“

„Asi z toho neskôr budem v rozpakoch.“

„Nie, ak ti zavolám, však?“

„Možno. Neviem, bolo to čudné.“

„Tak prečo si to spravil?“

Nespúšťal z nej svoje mäkké oči. „Páči sa mi tvoja tvár.“

„Spomenul si to.“

„Naozaj som ju chcel znova vidieť. To mi dodalo odvahy.“

Zamračila sa s pulzujúcim pocitom viny.

„Znie to divne?“ vyzeral ustarostene.

„Nie, znie to veľmi milo. Nie veľa mužov by povedalo žene čosi také.“

Zažmurkal ako sova. „Ani ja zvyčajne. Som príliš... zbabelý.“

„Mne sa zdáš dosť odvážny.“

„Cítim sa inak. Myslím, že za to môžeš ty. Cítil som sa inak, odkedy som zazrel tvoj úsmev.“

Hneď ako som ťa nadrogovala, opravila ho v hlave.

„Tak to je riadny kompliment,“ povedala. „A sme na mieste, zvládneš sa postaviť?“

„Jasné. To je letisko.“

„Áno, mám tu auto.“

Zamračil sa, potom sa mu čelo vyjasnilo. „Práve si sa vrátila z výletu?“

„Práve som prišla do mesta, áno.“

„Aj ja občas chodím na výlety. Rád by som išiel do Mexika.“

Vrhla naňho letmý pohľad. Obzeral sa dookola, pozeral, kam kráčajú. Na tvári nemal ani stopu nervozity. Keby udrela na citlivé miesto, jeho poddajnosť by sa zmenila na podozrenie. Mohol by sa ako na svojho vodcu zamerať na niekoho iného a pokúsiť sa utiecť. Mohol by sa rozrušiť a začať ju podozrievať.

„Čo sa ti páči na Mexiku?“ opýtala sa opatrne.

„Počasie je horúce a suché. Mám to rád. Nikdy som nežil na skutočne teplom mieste, ale myslím, že by sa mi to páčilo. Ale ľahko sa spálím. Nikdy som sa nevedel opáliť. Ty vyzeráš, ako keby si strávila dosť času na slnku.“

„Nie, len som sa tak narodila.“ Farbu pleti mala po otcovi, ktorého nepoznala. Genetickým testom zistila, že má rôzne gény, najmä kórejské, hispánske a waleské. Vždy rozmýšľala nad tým, ako asi vyzeral. Kombinácia s jej škótskou matkou vytvorila napodiv obyčajnú tvár – mohla pochádzať takmer odkiaľkoľvek.

„To musí byť krása. Ja sa musím natierať opaľovacím krémom, *množstvom* opaľovacieho krému. Inak sa začnem šúpať. Je to nechutné. Nemal som ti to hovoriť.“

Zasmiala sa. „Sľubujem, že na to zabudnem. Čo máš ešte rád?“

„Prácu rukami. Pomáham na stavbe. Nič odborné, len búcham kladi-
vom, kde mi povedia. Ale tí ľudia sú takí láskaví a veľkorysí. Zbožňujem to.“

Bolo to všetko veľmi presvedčivé a ona pocítila záchvev strachu. Ako sa mohol držať príbehu tak dobre, bez námahy, s chemikáliami v obehovom systéme? Ibaže by si nejako vybudoval odolnosť. Ibaže by jej oddelenie

vytvorilo protijed, ibaže by ho pripravili a on to na ňu hrá. Vzadu na krku jej naskočila husia koža. Nemuselo to byť oddelenie. Mohli to byť jeho kontakty s de la Fuentesom. Ktovie, aké dôsledky môžu mať tie zvláštne drogy v interakcii s jej drogami? Jazykom sa dotkla falošnej korunky na zadnom zube. Ak by bolo cieľom toto, oddelenie by ju pravdepodobne iba zabilo. De la Fuentes by ju pravdepodobne chcel potrestať za pokus prekaziť jeho plány. Ale ako by o tom mohol vedieť vopred? Mohol ju Daniel identifikovať ako nepriateľskú agentku tak rýchlo? V podstate už pre nikoho nepracovala.

Drž sa plánu, povedala si. *Dostaň ho do auta a budeš mimo nebezpečenstva. Tak nejako.*

„Mám rád aj tie domy,“ povedal. „Nikdy nezatváraš okná, necháš nimi prúdiť vzduch. Niektoré sú dokonca bez skiel. Je tam oveľa krajšie ako v Columbia Heights, to je teda fakt. Možno nie krajšie ako v Bethesda. Stavím sa, že lekári žijú v krásnych domoch.“

„Ja nie. Nudný vanilkový byt. Netrávim tam veľa času, takže na tom nezáleží.“

Uvážlivo prikývol. „Tam vonku zachraňuješ naše životy.“

„Nuž, nie celkom. Nie som lekárka na pohotovosti, ani nič také.“

„Ty zachraňuješ *môj* život.“ Široké sivozelené oči, bezvýhradná dôvera. Vedela, že ak toto správanie nebolo predstierané, hovorila z neho droga. No aj tak ju to znepokojovalo.

Mohla jedine pokračovať ďalej a hrať svoju úlohu. „Len ťa skontrolujem. Nezomieraš.“ To bola pravda. Chlapci z oddelenia by tohto muža možno zabili. Aspoň ho môže ušetriť. Hoci... ak zabráni tej katastrofe, Daniel Beach už nikdy viac neuvidí väzenskú celu zvonka. Z čoho mala pocit...

Milión mŕtvych. Nevinné bábätká. Milé staré mamy. Prvý jazdec apokalypsy na bielom tátošovi.

„Ó, aj autobus,“ povedal mierne.

„Tento nás dovezie k môjmu autu. Potom už nebudeš musieť kráčať.“

„Nevadí mi to. Rád kráčam s tebou.“ Usmial sa na ňu a nohy sa mu zamotali cestou hore po schodoch. Podoprela ho skôr, než mohol spadnúť, a potom ho vmanévrovala na najbližšie sedadlo v poloprázdnom autobuse.

„Máš rada zahraničné filmy?“ opýtal sa z ničoho nič.

„Hmm, niektoré asi áno.“

„Na univerzite je dobré kino. Ak večera dopadne dobre, nabudúce by sme mohli skúsiť nejaký film s titulkami.“

„Spravíme dohodu,“ povedala. „Ak sa ti budem stále páčiť po jednej spoločnej večeri, určite si s tebou pozriem film, ktorému nebudem rozumieť.“

S klipkajúcimi viečkami sa usmial. „Stále sa mi páčiš.“

To bolo úplne smiešne. Musel predsa existovať nejaký spôsob, ako tento rozhovor presmerovať od *flirtovania* inam. Prečo sa cítila ako monštrum? Dobré, *bola* monštrum, ale s tým sa už zväčša vyrovnala a vedela, že bola tým druhom monštra, ktoré muselo existovať v záujme všeobecného dobra. Istým spôsobom bola ako bežný lekár – musela spôsobovať bolesť, aby zachránila životy. Bolo to asi ako odrezať gangrenóznu končatinu, aby zachránila zvyšok tela, len oddelene. Bolesť tu, zachránený inde. A inde bola tá záchrana oveľa viac zaslúžená.

Racionalizácia, takto to robila vždy, aby mohla žiť sama so sebou. Nikdy si však sama o sebe otvorene neklamala. Vedela, že nefungovala v neutrálnej morálnej oblasti, ale v tej úplne čiernej. Jediná vec bola horšia, ako keď si Alex dobre robila svoju prácu, a to, keď ju niekto iný robil zle. Alebo ak ju nerobil vôbec nikto.

No i keď plne akceptovala nálepku *monštra*, nikdy nezabýjala nevinných ľudí. Dokonca nezabije ani tohto veľmi vinného muža... ktorý na ňu stále hľadel spod dlhých vlnitých vlasov veľkými orieškovohnedými psími očami. *Mŕtve bábätká*, opakovala si v duchu.

Mŕtve bábätká, mŕtve bábätká, mŕtve bábätká.

Nikdy sa nechcela stať špiónkou ani pracovať v utajení, ale teraz videla, že okrem iného túto prácu nezvládala ani emocionálne. Zjavne v nej pulzo-

valo priveľa bezvýhradných sympatií, čo bolo viac než ironické. Preto sa so svojimi objektmi nikdy predtým nerozprávala, až kým sa začala *rozprávať* s ním.

„Dobre, Daniel, vystupujeme. Zvládneš sa postaviť?“

„Mm-hmm. Ó, počkaj, dovoľ mi zobrať ti tašku.“

Slabo dvihol ruku smerom k jej aktovke.

„To zvládnem.“ Hoci v skutočnosti jej prsty týpli na rukováti. „Teraz sa potrebuješ sústrediť na udržanie rovnováhy.“

„Som veľmi unavený.“

„Viem, pozri sa, moje auto je hneď tu. To strieborné.“

„Je tam veľa strieborných áut.“ *Presne tak.* „Tu je. Dobre, dáme ťa dozadu, aby si si mohol ľahnúť. Nedáš si dole kabát? Nechcem, aby ti bolo príliš teplo. Aj topánky.“ Na neskôr toho aspoň zostane menej. „Pokrč kolená, aby sa ti dnu zmestili nohy. Perfektné.“

Batoch mu dala pod hlavu ako vankúš, čo určite nebolo veľmi pohodlné, ale už mu to bolo jedno.

„Si taká milá, Alex,“ zamrmľal so zatvorenými očami. „Si najmilšia žena, akú som kedy stretol.“

„Myslím, že si tiež milý, Daniel,“ pripustila.

„Vďaka,“ slabo artikuloval, a potom zaspal.

Rýchlo vytiahla z kufra béžovú deku. Mala rovnakú farbu ako sedadlá. Zakryla ho ňou. Z tašky vytiahla striekačku a vstrekla mu jej obsah do žily na členku, pričom svojím telom zablokovala pohľad na to, čo robí. *Nasleduj vodcu* približne o hodinu stratí účinok a ona potrebovala, aby spal trochu dlhšie.

Nie je agent, rozhodla sa. Agent by si mohol poradiť s jej drogou, ale nikdy by sa takto nenechal vyradiť z hry. Takže potom len nájomný masový vrah.

• • •

DOČASNÉ LABORATÓRIUM, ktoré vytvorila, bolo na vidieku v západnej Virgínii. Prenajala si pekný malý farmársky dom s maštالou, ktorá bola už veľmi dlho bez kráv. Vonkajšok maštale mal biele obloženie z kompozitu, hodilo sa k domu, vnútri boli steny a strop obložené hliníkom. Podlahy boli z liateho betónu s príhodne rozmiestnenými odtokmi. Vzadu bola malá miestnosť s pričňami, ktorá sa v inzeráte opisovala ako *nádherne rustikálna*. Bola si istá, že existovalo veľa naivných cestovateľov, ktorí by jej rustikálnosť považovali za nádhernú, ale jediné, na čom záležalo jej, bol funkčný prívod elektriny a vody. Farmársky dom a maštala sa nachádzali v strede 240-hektárového jablonoňového sadu, ktorý bol obklopený ďalšími áriami poľnohospodárskej pôdy. Najbližší sused bol vzdialený vyše kilometra a pol. Majitelia tohto sadu si zarábali počas vedľajšej sezóny tým, že prenajímali priestory mestským obyvateľom, ktorí chceli predstierať, že majú radi drsné podmienky.

Bolo to veľmi drahé. Zamračila sa zakaždým, keď si spomenula na tú cenu, ale nič sa s tým nedalo robiť. Potrebovala odľahlé miesto s použiteľnými priestormi.

Pracovala po nociach, aby všetko nachystala. Počas dňa sledovala Daniela z dostatočnej vzdialenosti, potom počas vyučovania dospala v aute, čo sa dalo. Momentálne bola úplne vyčerpaná, no do konca pracovného dňa jej zostávalo ešte veľa práce.

Prvá zastávka, menší výjazd na diaľnicu vyše hodiny jazdy za mestom. Úzka špinavá cesta, ktorá vyzerala, akoby ju nikto už roky nepoužíval, ju zaviedla hlbšie do lesa. Musela niekam viesť, ale ona nezašla príliš ďaleko. Zastavila na tienistom mieste, vypla motor a dala sa do práce.

Keby Daniela najalo oddelenie alebo ešte pravdepodobnejšie jedna z organizácií, s ktorými úzko spolupracovalo – CIA, zopár vojenských sekcií či nejaká iná z tajných operácií premenlivej povahy, ktoré podobne ako oddelenie nemali oficiálny názov, mal by na sebe elektronické sledovacie zariadenie. Presne také, aké kedysi mala ona. Mimovoľne si prstom pošú-

chala drobnú vystúpenú jazvu na zátylku, ktorú zakrývali jej krátke vlasy. Radi značkovali hlavu. Keby sa z tela zachránila čo i len jedna časť, hlava bola na identifikačné účely najlepšia.

Otvorila zadné dvere na strane spolujazdca a kľakla si na vlhkú zem vedľa Danielovej hlavy. Začala miestom, ktoré mala označené ona aj Barnaby, jemne hľadala prstami po jeho pokožke, potom pritlačila silnejšie. Nič. Stretla sa s niekoľkými cudzími objektmi, ktorým boli sledovacie zariadenia nedávno odobraté spoza uší, takže pokračovala kontrolou tam. Potom mu prstami prebehla cez vlasy, pričom hľadala na pokožke hlavy akékoľvek hrbolčeky alebo vyvýšeniny, ktoré by tam nemali byť. Jeho vlnité vlasy boli veľmi mäkké a voňali citrusmi. Niežeby jej záležalo na jeho vlasoch, ale aspoň nemusela pchať ruky do nejakej mastnej zápachajúcej hrivy. Vedela to oceniť.

A teraz ťažké dvíhanie. Keby de la Fuentes tohto muža sledoval, mal by pravdepodobne externé sledovacie zariadenie. Najprv zahodila topánky do lesa vedľa cesty – z jeho oblečenia by sa najpravdepodobnejšie mohlo nachádzať v topánkach, veľa mužov zvyklo nosiť tie isté topánky každý deň. Potom mu vyzliekla košelu, vďačná za gombíky, hoci aj tak bolo ťažké dostať ju von spod váhy jeho tela. Neobťažovala sa pretiahnuť mu tielko cez hlavu, z vrecka vytiahla skalpel, odlepila ochrannú pásku a prerezala látku na tri ľahko odnímateľné kusy. Preskúmala mu hrud' – žiadne podozrivé jazvy ani hrčky. Jeho koža na trupe bola bledšia, mal opálené len ruky, nepochybne z práce na stavbe domov v Mexiku, keď mal oblečené tričko. Alebo z pobytu v Egypte, kde zohnal supervírusy – tiež je tam dosť slnečno.

Svaly mal skôr z vytrvalostného športu než z dvíhania činiiek. Žiadne tvrdé vyrysované hrany, len pekné plynulé línie, ktoré dokazovali, že športoval bez toho, aby tým bol posadnutý. Pretočiť ho na chrbát bolo ťažké, spadol jej do priestoru na nohy, prehodený cez vyvýšeninu medzi sedadlami. Mal dve jemné jazvy na lopatke, rovnobežné a rovnako dlhé. Dôklad-

ne ich preskúmala, pritláčala na pokožku dookola, ale necítila nič okrem normálneho fibrotického, hypertrofického tkaniva, ktoré tam malo byť.

Netrvalo jej dlho, kým si uvedomila, že mu mala dať dole rifle predtým, než ho prevrátila. Musela sa vyštveráť na jeho nešikovne položené telo a obidve ruky strčiť pod trup, aby mu mohla rozopnúť gombík na rifliah. Veľmi vďačná, že nemal úzke rifle, sa presunula na stranu spolujazdca a cez dvere mu stiahla nohavice z nôh. Neprekvapilo ju, že mal boxerky, a nie slipy. Sedelo to k jeho štýlu obliekania. Vyzliekla mu boxerky a ponožky, a potom zobrala zvyšok oblečenia a napchala ho za spadnutý kmeň stromu. Išla po batoh. Laptop by mohol byť skvelým miestom na ukrytie akéhokoľvek elektronického zariadenia, ak ktosi chcel, aby ho nevedomky nosil so sebou.

Nebolo to prvýkrát, čo musela vyzliecť cieľ sama. V laboratóriu mala na to ľudí, ktorí jej objekt pripravili – Barnaby ich volal poskokovia, ale nebola vždy v laboratóriu, a počas svojej prvej exkurzie v Herate v Afganistane sa naučila byť týmto poskokom hlboko vďačná. Vyzliekanie muža, ktorý sa mesiace nekúpal, nebolo príjemné – najmä ak sa potom nemohla osprchovať ona. Aspoňže bol Daniel čistý. Dnes to bola ona, kto sa zapotil pri práci.

V kufri našla skrutkovač, ktorým rýchlo vymenila poznávaciu značku D.C. za jednu, ktorú odobrala z podobného auta na šrotovisku v západnej Virgínii.

Len aby bola dôsledná, urobila zbežnú prehliadku jeho nôh zozadu, chodidiel a rúk. Ešte nikdy nevidela sledovacie zariadenie na končatinách, pravdepodobne preto, že končatiny je ľahké odseknúť. Nenašla žiadne jazvy. Nenašla ani žiadne mozole, ktoré by nasvedčovali tomu, že mal výcvik na používanie zbraní alebo že by ich často používal. Mal mäkké učiteľské ruky, len zopár stvrdnutých miest, ktoré mu zostali po plúzgieroch z príležitostnej práce.

Pokúsila sa dostať ho spať na sedadlo, ale rýchlo si uvedomila, že je to zbytočná námaha. Nebola to pohodlná poloha na spánok, ale aj tak sa